Nr. 26
27 juni 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De molen maalt vonken!

Sinds Fons van school was, werkte hij op de molen van zijn vader. In de paar weken dat hij zijn vader hielp, had hij al laten zien dat hij een handige molenaarsleerling was! Maar hij wist zelf niet of hij wel molenaar wilde worden. Hij droomde steeds over een betrekking in de stad...

Op een middag zei zijn vader hem, dat hij de zeilen op moest rollen. Hij wist precies hoe dat moest en in een ommezien had hij de touwen losgeknoopt. Daarna rolde hij de zeilen op, terwijl vader langzaam de wieken liet draaien. Toen alle zeilen netjes opgerold tegen de molenroe zaten, zette Fons zijn voet op het smalle laddertje en klauterde naar de zolder. Daar was een klein venstertje. De wind joeg door de kieren van de molenkap. Hij keek naar het wijde polderland waarboven de wolken dreven. Heel in de verte kon hij de torens en gebouwen van de grote stad onderscheiden. Hoe graag zou hij met vader en moeder meegaan naar de stad! Hij was er nog maar één keer geweest, maar vader wilde, dat hij thuisbleef om op de molen en op zijn broertje en zusje te passen.

Even later zag hij zijn ouders het pad tussen de weilanden opgaan, dat naar de grote weg voerde...

Het was vreemd stil, toen vader en moeder weg waren. Ofschoon zijn broertje en zusje boven sliepen, voelde hij zich helemaal alleen. Hij liep de ladder af en toen hij buiten was, dacht hij eraan, dat zijn konijnen geen voer meer hadden. Dat was een mooi karweitje om nu even te doen. Hij pakte een aardappelmesje, nam een jutezak onder de arm en ging naar de weg. Ver hoefde hij niet te lopen. De berm stond vol prachtige paardebloemen voor de konijnen.

Plotseling schrok hij op. Hij hoorde een schreeuw en haastig draaide hij zijn hoofd naar de kant waar het geluid vandaan kwam. Het mes gleed uit zijn hand van schrik...

Een dikke rookwolk steeg omhoog uit het huis van buurman! De rookwolk werd dikker en dikker en opeens sloeg er een geweldige vlam uit het rieten dak!

Duidelijk kon Fons zien, dat buurman handenwringend om het brandende oude huis liep. En ineens begreep hij, in welk gevaar de molen verkeerde... Als een haas snelde hij terug. Hij voelde de gloeiende vonken in zijn gezicht prikken, maar hij lette er niet op. Jantje en Mieke! schoot het door zijn hoofd. Jantje en Mieke moeten gered worden!...

Hijgend bereikte hij de molen en keek omhoog naar de kap. Hij wist dat hij iets doen moest om te voorkomen dat de rondwaaiende vonken de molen in brand zouden steken. Hij greep de ketting om de rem van de molen los te maken. Toen greep hij het grote wiel om de wieken in de goede stand voor de wind te draaien.

Hij strompelde naar de wieken toe en maakte een zeil los. Toen maakte hij de tweede wiek in orde. Hij durfde amper omkijken naar het brandende huis, hij wist dat elke minuut oponthoud een ramp kon veroorzaken. Terwijl hij baadde in zijn zweet gelukte het hem de zeilen vast te krijgen.

Langzaam, tergend langzaam begonnen de wieken te draaien. De zeilen klapperden, hij was bang dat ze los zouden schieten, hij had ze blijkbaar niet zorgvuldig vastgemaakt. Maar ze hielden het gelukkig! Sneller en sneller draaiden de

ALLEMAAL MET Z'N DRIEËN

Des zomers woonde de keizer van een groot land graag op zijn buitengoed in de buurt van een klein dorp. Hij wandelde dan elke dag een paar uur in de omtrek rond en maakte vaak een praatje met de boeren die op het land werkten.

In een van de kleinste huizen woonde een boer die het heel arm had en die de laatste maanden niets dan tegenslag ondervonden had. Tenslotte had hij behalve zijn goed humeur niets meer dan een gans overgehouden.

„We zullen die gans ook maar slachten en er één keer goed van eten," zei hij tegen zijn vrouw.

„Dat is goed, man," zei de vrouw, „maar weet je wel dat we geen brood en geen zout in huis hebben? Gans zonder zout en brood is niet erg lekker."

„Je hebt gelijk, maar braad hem toch maar," zei de boer en ging naar buiten. Hij stond daar net onder zijn muts te krabben en na te denken hoe hij aan brood en zout moest komen, toen de keizer voorbijkwam.

„Je kijkt net of je moeilijkheden hebt," zei deze.

„Dat is nu maar hoe je het bekijkt," antwoordde de boer. „Ik heb net een gans voor u gebraden, maar nu kom ik tot de ontdekking dat we geen brood en geen zout meer in huis hebben. En wat is nu een gans zonder zout en brood? Zo iets kan ik u toch niet aanbieden."

„Weet je wat," zei de keizer, „breng die gans bij me thuis, laat je vrouw hem daar verder braden en kom jij de gans

tier, een uur, hij wist het niet. Totdat hij ineens een stem hoorde.

Vader kwam het erf op snellen, zijn gezicht was wit, zijn stem schor van angst. Hij klopte Fons een paar keer stevig op zijn schouder. „Dat heb je. . . dat heb je goed gedaan, jongen. . ." zei hij met ernstige stem.

Wat er toen met hem gebeurde, wist hij niet. Er trok iets roods voor zijn ogen en hij voelde zich langzaam wegzinken, héél diep. Toen hij bijkwam, lag hij in zijn kamertje, met een kussen onder zijn hoofd. Moeder stond bij het bedje van Jantje en Mieke.

Het huis van buurman brandde tot de grond toe af, er bleef geen balk van over. Het gezin trok bij hen in, de molen bood een veilig onderkomen. En dat was Fons' werk!

Een paar maanden later stonden vader en hij op het erf. De molen maalde. Op de plek van het afgebrande huis waren werklui bezig met het grondwerk voor een nieuwe woning. Toen keek Fons naar hun molen. De wieken sleepten langs zijn hoofd. Hij hoorde de wielen ratelen, het geluid klonk als muziek in zijn oren.

„Fons," zei vader, „als je soms geen zin hebt om molenaar te worden en liever in de stad gaat werken, dan vind ik dat goed."

„Ik blijf altijd op de molen, vader," antwoordde Fons eenvoudig.

wieken in het rond, de wind kreeg er vat op.

Fons wist, dat dit het behoud van vaders molen betekende! Als er ergens brand was in de buurt, moest een molen „vonken malen". Hoeveel keer zou vader hem dat al verteld hebben? Hoe vlugger de wieken draaiden, des te minder was er kans, dat de vonken op de kap terecht konden komen.

En of het goed was wat hij had gedaan!

Nu en dan schoot uit het brandende huis een golf knetterende vonken omhoog, die afdreef in de richting van hun molen. Maar de wentelende wieken weerden de vonken af, ze beschermden met hun zwaaiende armen hun geluk. Het leek alsof er een onzichtbaar scherm was gespannen, dat de molen beschermde tegen een zekere ondergang.

Hoe lang stond Fons daar? Een kwar-

verdelen, zodat we er allemaal eerlijk ons deel van krijgen."

„Dat is een prachtig plan," zei de boer.

Behalve de keizer en zijn vrouw zaten er die middag twee zoons en twee dochters aan tafel. De keizerin gaf de boer het grote voorsnijmes en hij begon de gans in stukken te snijden.

De keizer kreeg de kop. „Uwe Majesteit is het hoofd van het gezin," zei hij, „dus u komt ook het hoofd van de gans toe."

De keizerin kreeg het achterste gedeelte: „U moet op het huis passen en altijd thuis zitten, dus dit achtergedeelte komt u toe."

„De twee poten zijn voor de prinsen," zei de boer, „zodat zij later in vaders voetstappen kunnen treden."

Ieder van de dochters kreeg een vleugel: „Want de prinsessen blijven niet lang meer thuis, die zullen weldra uitvliegen," zei de boer. „Maar ikzelf ben oud en stram en ik heb dus het lijf het hardst nodig."

De keizer begon hartelijk te lachen en hij gaf de boer een paar broden en een grote zak met zout. Vrolijk stapte hij met zijn vrouw naar huis.

Hij kwam voorbij het huis van een rijke boer, die voor zijn huis een pijp stond te roken. Hij hoorde het verhaal en kon van jaloersheid 's nachts niet meer slapen. Hij slachtte de andere dag vijf ganzen en bracht ze naar de keizer.

„Wat kom jij hier doen?" vroeg deze.

„Wel, Majesteit, ik wou u alleen een presentje brengen, vijf gebraden ganzen."

„Dat is aardig," zei de keizer. „Zou jij die ganzen ook voor mij willen verdelen?"

De rijke boer keek op zijn neus. Hoe moest hij het aanleggen om de keizer tevreden te stellen.

„Ik geloof dat we beter de boer van gisteren kunnen laten komen," zei de keizerin, toen ze zag hoe de rijke boer in verlegenheid was geraakt.

„Inderdaad," riep de keizer en meteen stuurde hij een bediende weg om de arme boer te halen.

„Echt een werkje voor mij," zei deze en hij nam de grootste gans.

„Alstublieft, voor keizer en keizerin, dan bent u met zijn drieën."

Hij boog beleefd en wendde zich toen tot de twee prinsen. Hij gaf hun ook een gans en zei: „Nu bent u ook met zijn drieën."

Zo deed hij ook bij de twee prinsessen: „Jullie ook met z'n drieën," zei hij.

Er waren nu nog twee gebraden ganzen over. Die nam hij zelf en zei: „Kijk, nu zijn wij allemaal met z'n drieën."

De keizer lachte nog harder dan de eerste keer.

„Jij bent een verstandige kerel," riep hij uit. „Jij verstaat de kunst om eerlijk te delen zonder er zelf iets bij in te schieten."

Hij liet de arme boer een handvol goudstukken geven en deze ging fluitend naar huis met een gebraden gans onder elke arm.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

KANSAS LIEP TERUG NAAR HET HUIS VAN RICKY.
ZE KUNNEN ONS NIETS MEER DOEN, MOEDER.
IK HOOP NIET DAT U ERG GESCHROKKEN BENT VAN DIE SCHURKEN, MEVROUW TAYLOR. U KUNT NU GERUST ZIJN, ZE ZIJN GEVLUCHT.

HET BESTE IS DAT RICKY EN IK NU OP STAP GAAN. WE MOETEN ZO GAUW MOGELIJK NAAR DE MIJN OM HEM IN BEZIT TE NEMEN.
ALS U MEEGAAT, BEN IK GERUST...

EVEN LATER WAREN KANSAS EN RICKY GEREED VOOR DE TOCHT.
ALLES IS NU IN ORDE. DE SCHURKEN ZIJN VERDWENEN EN WIJ KOMEN GAUW TERUG. WILT U DE POLITIE GAAN ZEGGEN WAT ER ALLEMAAL GEBEURD IS?
NATUURLIJK. PAS GOED OP, RICKY.
KOMT BEST IN ORDE, MOEDER.

MAAR KANSAS KID HAD TOCH MISGEREKEND. DE TWEE HANDLANGERS VAN LARKIN HADDEN DE VLUCHT GENOMEN, MAAR LARKIN ZELF WAS BIJNA ONGEDEERD GEBLEVEN NA ZIJN VAL IN HET DIEPE WATER. DRUIPEND, WOEDEND OVER ZIJN NEDERLAAG, KLAUTERDE HIJ OMHOOG.
EN TOCH ZAL IK ME DAT GOUD NIET LATEN ONTGAAN!

IK BEN MIJN REVOLVER KWIJT, MAAR MIJN GEWEER HEB IK ACHTER HET HUIS VERBORGEN. WACHT MAAR...

EN EVEN LATER ZAG MEVROUW TAYLOR TOT HAAR ONTZETTING...
DIE COWBOY IS WEG, MAAR IK BEN ER NOG! HAAL EEN PAARD, WE GAAN SAMEN EEN RITJE MAKEN.

Brabo

DE WAGEN-MENNER

ELDA BETASTTE DE PAARDEN EN KNIKTE.

JE HEBT GELIJK. DENK JE DAN, DAT MARCUS ZE OPZETTELIJK HEEFT LATEN VERLIEZEN!

DAT WEET IK NIET. MAAR IK ZAL HET UITVINDEN!

SAMEN BRACHTEN ZIJ DE WITTE HENGSTEN NAAR HUN STALLEN.

HET IS VANNACHT VOLLE MAAN EN JIJ HEBT ALLEEN DIENST IN DE STALLEN. DURF JIJ EEN GROOT RISICO TE NEMEN?

SPREEK OP. IK DOE ALLES WAT JE MAAR WILT!

BRABO VERTELDE ZIJN VRIEND WAT HIJ VAN PLAN WAS.

VANNACHT ZULLEN WE DE WITTE HENGSTEN LATEN LOPEN TEGEN DE ZWARTE. IK WIL WEL-EENS ZIEN OF ZE DE SCHIMMELS NOG EEN KEER KUNNEN VERSLAAN.

AFGESPROKEN! KOM ALS DE MAAN OP IS, DAN HEB IK ALLES KLAAR.

DE DEUR VIEL DICHT ACHTER DE BEWAKERS; BRABO SLOOT HEM SNEL AF MET EEN ZWARE HOUTEN BALK.

WAT EEN GELUK, DAT DE GRENDEL GEEN LAWAAI MAAKT. EN NU NAAR ELDA!

BRABO RENDE NAAR DE STALLEN, WAAR ELDA AL OP HEM WACHTTE.

WE KUNNEN DE PAARDEN INSPANNEN. HEB JIJ VOOR DE BEWAKERS GEZORGD?

JA. DAAR HEBBEN WE VOORLOPIG GEEN LAST VAN, ZE ZIJN AAN HET ETEN. VOOR DE VEILIGHEID HEB IK DE DEUR AFGEGRENDELD.

SNEL WERDEN DE PAARDEN NAAR BUITEN GEBRACHT EN VOOR DE WAGENS GESPANNEN.

ZORG ERVOOR, DAT DE GELUIDDEMPENDE LAPPEN STEVIG AAN DE HOEVEN BEVESTIGD WORDEN, ELDA. WE MOGEN ABSOLUUT GEEN GELUID MAKEN.

WEES NIET BANG. IK WEET WAT ERVAN AFHANGT.

EEN PAAR MINUTEN LATER...

BLIJF OP HET GRAS ALS WE ERLANGS RIJDEN. EEN ROLLENDE STEEN KAN ONS VERRADEN!

INTUSSEN OVERSTEMDE HET LAWAAI IN HET VERBLIJF VAN DE BEWAKERS IEDER GELUID VAN BUITEN.

MAAK WAT MUZIEK, PARDUS!

JA, ZING EEN LIED!

WE HEBBEN IETS NODIG OM DE KOU TE VERDRIJVEN!

GEEF NOG WAT ETEN!

MET INGEHOUDEN ADEM LIEPEN ELDA EN BRABO LANGS HET GEBOUW.

HET LICHT VALT PRECIES OP ONS. WAT EEN GELUK, DAT NIEMAND KIJKT!...

NOG EVEN. WE ZIJN ER BIJNA.

EENMAAL BUITEN GEVAAR KLOMMEN DE TWEE JONGENS IN DE WAGENS EN JOEGEN VOORT.

WE ZIJN VEILIG. TOT ZOVER IS ONS PLAN GELUKT!

NAAR DE ZULDA-BRUG ACHTER DE BOSSEN. DAAR BEGINNEN WE DE WEDSTRIJD.

EINDELIJK BEREIKTEN DE VRIENDEN DE BRUG.

ZIEZO! HIER IS DE BRUG! WE GAAN DRIEMAAL ROND OVER DEZE WEG, ELDA.

SNEL VERWIJDERDEN ELDA EN BRABO DE GELUID-DEMPENDE LAPPEN.

IK BEN KLAAR, BRABO!

PRACHTIG. EN NU ZULLEN WE EENS KIJKEN OF DE UITSLAG VAN DE WEDSTRIJD VAN VANDAAG EERLIJK WAS.

DE TWEE WAGENS WERDEN OPGESTELD.

HOUD JE GEREED, BRABO. IK GEEF HET STARTSEIN!

NU WEET IK SPOEDIG DE WAARHEID! DITMAAL WORDEN JULLIE NIET GEREMD DOOR EEN VERRADER. JULLIE ZULLEN JE TOT HET UITERSTE MOETEN INSPANNEN!

De bloedrobijn van Taj Mahal

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Tai Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman, Pinga Mauk; Albert en Mahmuds zoon, Paw Min, sluiten daar vriendschap.*

Op de terrassen van de huizen zaten hier en daar mensen. Zo uit de verte leken het mannen, die aan het dobbelen waren. Misschien wel om de buit. Als er een buit was, want de brand had vrijwel alles vernietigd.

Opeens zei Paw: „Wij zijn gevangenen."

Albert keek eens rond. Als het een gevangenis was, dan was het toch wel een heel ruime!

Moeder duwde hem en Paw Min een stuk gebraden kip in de hand en beiden vielen er uitgehongerd op aan. Het vet droop Albert langs de kin. Maar al etende verzuimde hij toch niet het landschap om zich heen goed op te nemen. Inderdaad, veel kans hier vandaan te komen zonder de toestemming van de dacoits hadden ze niet. Het plateau, waarop zij zich bevonden, was aan drie zijden door steile bergwanden ingesloten. En de vierde zijde werd afgesloten door het dorp op de helling.

Ir-goen heette het dorp, zoals ze later hoorden.

Moeder was naar vader en meneer Frison gegaan om hun ook een stuk van de kip te geven. Vader maakte een gebaar: eerst dacht Albert dat hij wuifde, toen zag hij dat vader hem wenkte. Moeder wenkte ook. Paw Min bleef zitten, maar Eliza gaf hem een teken mee te komen.

Vader en meneer Frison deden nogal geheimzinnig.

„Jongens," zei meneer Nigg — daar bedoelde hij zijn vrouw ook mee — „ik ben vannacht in het dorp geweest. Zoals je weet dachten ze dat ik dokter was. Ik heb de kans gehad er eens rond te kijken. Wat ik gezien heb, bevalt mij niet."

„Wat heb je gezien?" vroeg Eliza. Ze keek hem met grote ogen aan, maar Arthur Nigg haalde zijn schouders op. Het was duidelijk dat hij zich daarover liever niet uit wilde laten.

„Dat zeg ik later wel," zei hij wat vaag. „Alleen... we moeten zorgen hier vandaan te komen."

„En gauw ook," vulde meneer Frison aan, die er iets meer van scheen te weten.

Arthur Nigg kon op de plaats waar hij zat niet zien wat er achter hem in het dorp van de dacoits gebeurde. Wel twintig zwaargewapende mannen waren op weg naar de plek waar het kleine groepje bijeenzat.

VIJFDE HOOFDSTUK

De tovenares van Tsan-Gampo

Klein, heel klein leek het dorpje, zoals het daar lag, aan de voet van de helling, met hoog erboven de majesteit van de bergen. Steile rotsen rezen hemelhoog op, de besneeuwde toppen waren in de nevels van de morgen verborgen. Midden in het dorp stond de pagode, die uit vijftien kleine torentjes bestond. Het was de tempel van de afgod Tsan-Gampo, de wreker met de vijftien armen. Het gebouw werd ook wel de tempel van de gouden poort genoemd.

De poort was niet echt van goud, maar verguld en de schittering ervan kon men mijlenver in de omtrek zien. Het dorp was niet altijd een roversdorp geweest. De pagode was gebouwd in de tijd, dat er nog boeren en handelslieden woonden, maar die waren door de rovers weggejaagd. Dat was ongeveer een maand geleden gebeurd. De dorpelingen waren verjaagd, omdat Pinga Mauk het noodzakelijk vond hier zijn hoofdkwartier te vestigen. Straks zouden de rovers ook dit dorp in de steek laten om ergens anders

heen te trekken. Misschien zouden de oorspronkelijke bewoners er dan weer terugkeren. Het zou echter ook wel kunnen zijn, dat het oerwoud heel het dorp zou overwoekeren. Alles wat er stond, zou dan door de termieten of de zwammen verteerd worden. Over enkele jaren zou er geen spoor meer van te vinden zijn.

Voor de gouden poort van de pagode zat een oude vrouw ineengedoken. Haar gelaat was gerimpeld en had de kleur van perkament. Zij hield beide armen ten hemel geheven. De vrouw stiet jammerklachten uit: een vreemd gegil, waartussendoor men zo nu en dan enkele woorden kon onderscheiden. „Zonen van Pinga Mauk," schreide zij, „doodt de vreemdelingen! Zij brengen over u de dood! En heel het nageslacht van de stam van Pinga Mauk zal met u sterven. Tsan-Gampo heeft door mij gesproken!... Luister, Pinga Mauk, luister naar de stem van Tsan-Gampo!. . ."

Het gehuil van de oude vrouw maakte op Pinga Mauk, de onverzettelijke, geen indruk. Rustig stapte hij voort aan het hoofd van zijn mannen. Zij waren op weg naar het groepje Europeanen, dat dicht bij het wrak van het vliegtuig zat. Die hadden nog niets van zijn nadering gemerkt. Zij fluisterden met elkaar en hadden de hoofden dicht bijeen gebogen.

Pinga Mauk zag hen vanuit de verte en er gleed een glimlach over zijn bronzen gelaat. Haha. . . hij lachte in stilte. . . Ze beraamden een plan om te ontvluchten! Daar moest hij een stokje voor steken! Pinga Mauk was niet van plan door die lieden zijn spel te laten bederven. Hij moest hen in zijn macht houden, totdat de bloedrobijn van Taj Mahal in zijn bezit was. Dat was de prijs waarvoor hij Din Mahmud los zou laten!. . .

Hij ging voor zijn mannen uit en al gaande bukte hij zich om een takje zuring van de bodem te plukken. Dit stak hij in zijn mond; het was zijn gewoonte altijd op een sprietje of een takje te kauwen. „Dan werken mijn hersens sneller," beweerde hij.

Achter zich hoorde hij nog de jammerklachten van de tovenares.

„Zij is krankzinnig," zei hij tegen de man, die naast hem liep.

„Maar gevaarlijk," antwoordde de man, want hij wist, dat Dwa Chone in staat was met haar gepraat de bijgelovige rovers op te ruien.

Pinga moest niets van haar onzin hebben. Hij kwam vaak in de beschaafde wereld en trok zich geen sikkepit aan van de afgod Tsan-Gampo met zijn vijftien armen. De stem van Dwa Chone drong ver door, want in het hooggebergte is de lucht heel ijl. De geluiden klinken er veel verder dan in de vlakte.

De twintig mannen gingen zwijgend en in groepjes achter Pinga Mauk aan. Zij hielden de geweren in de aanslag onder de arm geklemd. Dat deden ze uit gewoonte, want er was voor hen geen reden het troepje Europeanen te vrezen. Die waren immers ongewapend en klein in aantal. Zij hadden geen verzet te vrezen.

„Dood aan de blanken," klonk van verre nog de stem van de tovenares. De kreet van de oude vrouw ging vergezeld van een harde gongslag en de bergen weerkaatsten het machtige geluid. Tot driemaal toe sloeg de vrouw op de gong van de pagode en zij wist, dat allen, die de afgod Tsan-Gampo aanbaden, bij het horen van deze gongslag ter aarde vielen met hun gezichten in het stof. De gongslagen waren bedoeld als een waarschuwing voor Pinga Mauk, opdat hij de blanken zou doden.

De mannen die Pinga Mauk volgden, zagen elkaar besluiteloos aan, want zelfs zij durfden nauwelijks het geluid van de gong te negeren. Pinga Mauk zelf bleef onbewogen. Driftig spuwde hij het takje zuring uit.

„Dwa Chone wordt kinds," zei hij. „Het zal goed zijn haar te laten verdwijnen." Want Pinga Mauk kende het gevaar, dat hem van de zijde van Dwa

De vrouw stiet jammerklachten uit, een vreemd gegil . . .

Chone, de tovenares, bedreigde. Het oude mens had de macht over de dacoits van de bergen. Niet over Pinga Mauk: hij geloofde niet in haar praatjes. Maar er woonden veel rovers in de bergen en ook in het dorp, die waarde hechtten aan de voorspellingen van de oude vrouw. En hij wist ook, dat Chan-Kim, zijn grootste vijand en tegenstander, niet zou nalaten van haar invloed partij te trekken.

Chan-Kim streefde naar de macht over de dacoits, hij deed alles wat hij kon om zoveel mogelijk aanhangers te krijgen.

Intussen waren de dacoits het gezelschap van Arthur Nigg tot op ongeveer vijftig meter genaderd. Paw Min, de zoon van Din Mahmud, was de eerste, die hen zag komen. Even herleefde zijn hoop. Zou Pinga Mauk hem komen halen om hem bij zijn vader te brengen? Hij sprong boven op een groot stuk rots om beter te zien, maar de zon scheen recht in zijn ogen. Arthur Nigg, meneer Frison en Albert waren eveneens opgesprongen, de ogen met de hand beschermend tegen het felle licht. De dacoits hadden zich verspreid en maakten een omsingelende beweging.

Arthur Nigg kon een glimlach niet onderdrukken. „Idioten," mompelde hij. „Waarom omsingelen ze ons? Er is geen enkele kans voor ons om te ontvluchten." Later pas, toen hij de dacoits had leren kennen, begreep hij beter de bedoeling van deze manoeuvre. Zij wilden de groep niet omsingelen, maar vormden een wijde kring, waarbinnen Pinga Mauk de vreemdelingen tegemoet trad.

Meneer Frison wilde natuurlijk onmiddellijk weer de held spelen en greep naar zijn achterzak, waar hij de revolver had.

„Laat dat!" snauwde Arthur Nigg hem toe. Hij had een gruwelijke hekel aan de opvliegendheid van Frison. Dat was geen heldenmoed, maar dwaasheid. Zijn bevel bleek overbodig, want Pinga Mauk had reeds een van zijn mannen een wenk gegeven en deze stapte zonder blikken of blozen met uitgestrekte hand op meneer Frison toe, ten teken, dat deze de revolver moest afgeven. Frison werd paars, de ogen puilden uit zijn hoofd, maar na een korte aarzeling gaf hij de revolver aan de dacoit.

Deze bekeek het wapen en op zijn gelaat verscheen een bijna kinderlijke lach. Zo'n mooi klein revolvertje had hij van zijn hele leven nog niet gezien. Hij beet met zijn witte tanden op de loop als om de deugdelijkheid van het metaal te beproeven. Vervolgens loste hij louter voor zijn plezier drie schoten in de lucht om het wapen daarna, blij als een kind op zijn verjaardag, bij zich te steken.

De drie schoten hadden de vogels en de apen in het oerwoud verschrikt en opgejaagd en de dacoit stond met een brede grijns op zijn geel gezicht naar de uitbarsting van dieregeluiden te luisteren.

Pinga Mauk was minder met dat geschiet ingenomen. Hij wist wel dat er vele mijlen in de omtrek geen mensen woonden, maar het was altijd mogelijk, dat er zich reizigers of onderzoekers in het oerwoud bevonden. De directie van de robijnmijnen stuurde immers steeds mannen uit om naar nieuwe terreinen te zoeken, waar men robijnen zou kunnen vinden. Als die de schoten hoorden, zouden zij zich afvragen, wat dat te betekenen had, en een expeditie uitrusten, teneinde een onderzoek in te stellen. Bovendien zou heel de wereld nu wel weten, dat het lijnvliegtuig voor Mandalay en Mogok niet was aangekomen. De maatschappij zou een onderzoek naar het vermiste vliegtuig instellen. Pinga Mauk hoefde daarvoor niet zo heel erg bang te zijn, want hij had er wel voor gezorgd, dat het vliegtuig een heel eind buiten zijn gewone koers terecht was gekomen.

Arthur Nigg wendde zich tot Pinga Mauk.

„Jullie, Europeanen, hebben altijd haast. Jullie, dwazen!"

„Komt u ons vertellen, wat u met ons van plan bent?"

Pinga Mauk nam met een sierlijke zwaai de bontmuts van zijn hoofd en maakte een buiging.

„Het zal mij een grote eer zijn, dokter, u allen als mijn gasten te mogen ontvangen."

Daar had Arthur Nigg niet op gerekend. Eliza verbaasde zich erover, dat de dacoit haar man met „dokter" aansprak, maar dit had Arthur aan zijn bemoeiingen van de afgelopen nacht te danken. Meneer Nigg knikte beleefd.

„Uw uitnodiging is buitengewoon vererend," zei hij, „maar wij zullen toch niets liever doen dan onze reis voort te zetten. U zult moeten toegeven, dat u die op een wat eigenaardige en ongewone wijze hebt onderbroken."

Pinga Mauk stond stram in militaire houding. Er gleed een glimlach over zijn gezicht. Hij had de spot van Arthur Nigg goed begrepen.

„Inderdaad," zei hij, „u hebt gelijk, dokter. Ik zag geen andere uitweg. Wij genieten niemands bescherming en dus moeten wij wel onze eigen belangen dienen. Ik geef toe, dat wij dit soms op een eigenaardige manier doen."

Meneer Frison stond zich, als gewoonlijk, weer op te winden. „Belangen, zegt u? U hebt zich schuldig gemaakt aan plundering, aan brandstichting, aan moord. . . U zult. . . ik zal. . ."

„U zult verstandig doen te zwijgen," viel Pinga Mauk hem in de rede en opeens was zijn blik dreigend en hard geworden. „Kent u het verhaal van de kikker en de olifant? Van de kikker, die zich voor de olifant stond op te blazen? Of het verhaal van de muis, die zich opwond en uitriep: „Laat nu de kat maar komen?" Welnu, meneer, u bent de muis. . . u bent de kikker! En als u rustig bent en doet wat ik verlang, zal u niets overkomen. Ik heb u al de kans gegeven als mijn gasten in dit dorp te blijven. Als u dat niet doet. . ."

„Dan zijn we uw gevangenen," vulde Arthur Nigg aan. „Dat wilde u toch zeggen."

„Waarom zou u niet liever mijn gasten zijn?"

„Eerst zouden wij graag willen weten, waar de heer Din Mahmud is gebleven."

Pinga Mauk dacht een seconde na. Toen zei hij: „Voorlopig kan ik u dat niet zeggen."

„Dan zijn we uw gevangenen," zei Arthur Nigg. „U kunt onmogelijk van ons verlangen dat wij hier als uw gasten blijven. Op die manier zouden we medeplichtig worden aan de verdwijning van de heer Din Mahmud. U hebt een misdaad gepleegd en wij kunnen onmogelijk onze instemming daarmee betuigen."

Meneer Frison ergerde zich dood, omdat Arthur Nigg zich met zoveel kalmte onderwierp. Hij begreep nog niet, dat alle verzet nutteloos was en dat er met

Dwa Chone leek op het ogenblik wel razend.

een grote mond niets te bereiken viel. „Het is een idiote geschiedenis," foeterde hij. „Ik heb geen tijd om hier te blijven. Ik heb een opdracht van mijn krant! Ik wil onmiddellijk naar Mogok vertrekken!"

Pinga Mauk liet zich niet van zijn stuk brengen. Minachtend keek hij op meneer Frison neer. Hij verachtte ze, de westerlingen, die altijd haast hadden! Rustig ging hij met de knieën over elkaar op een rotsblok zitten en draaide een sigaretje, zoals hij het tijdens de oorlog van de Engelse soldaten geleerd had. Terwijl hij aan het vloeitje likte, keek hij meneer Frison aan. „Jullie Europeanen hebben altijd haast. Jullie dwazen." Zijn stem had een medelijdende klank. „Slaven van de tijd. Alsof jullie met al dat haasten een kwartier aan je leven kunt toevoegen! Wij dacoits hebben de tijd."

„Onzin," snauwde Frison. Hij was ongevoelig voor de kalmte en de bloemrijke taal van de oosterlingen. Hij noemde de dingen bij hun naam.

Pinga Mauk zei echter rustig: „Weet u hoe wij in het oosten denken? Iedere mens, die op de wereld geboren wordt, heeft een bepaald aantal hartslagen toebedeeld gekregen. Jullie hart klopt door al dat haasten sneller dan het onze. En daarom sterven jullie vroeger dan wij. Bij ons is het geen zeldzaamheid als er iemand honderd jaar wordt."

Frison wilde hier nog iets op zeggen, maar Pinga Mauk gaf hem geen kans. Bevelend klonk zijn stem: „Wilt u mij maar volgen!"

Arthur Nigg, zijn vrouw Eliza, meneer Frison, Albert en Paw Min begrepen, dat er niets anders opzat dan het bevel op te volgen. Misschien konden ze straks, als ze met Pinga Mauk alleen waren, eens met hem praten. Toen zij het dorp naderden, liet de gong van de pagode weer drie slagen horen. Dwa Chone, de tovenares, stond nog altijd voor de gouden poort van de pagode wild gebarend te krijsen. Zij hield de stok van de gong in de rechterhand en maakte daarmee woeste, dreigende bewegingen.

„Een krankzinnige," zei Frison, toen zij naderbij waren gekomen.

Arthur Nigg schudde zijn hoofd. Hij kende de gewoonte van oosterse tovenaars en tovenaressen om zich door wilde bewegingen tot een soort extase op te winden. Hij had dat in andere streken ook al meegemaakt bij de derwisjen. Het ontging Arthur Nigg niet dat Pinga Mauk de wenkbrauwen fronste. De roverhoofdman maakte zich zorgen. Hij scheen de invloed van die vrouw te vrezen.

Intussen had zich een groepje mensen rondom de tovenares gevormd. De mannen waren in het bruin en roodbruin gekleed, met bontmutsen op hun hoofd en dolken in de gordel. De vrouwen droegen fraaie gewaden, die, los om het lichaam geslagen, hun houding iets sierlijks gaven. Ze zagen er lang niet zo gevaarlijk uit als de mannen, stelde Albert bij zichzelf vast. Het was bijna niet te geloven dat dit de vrouwen van woeste rovers waren en dat de kinderen, die zij op de rug of op de schouder droegen, rovertjes in de dop waren!

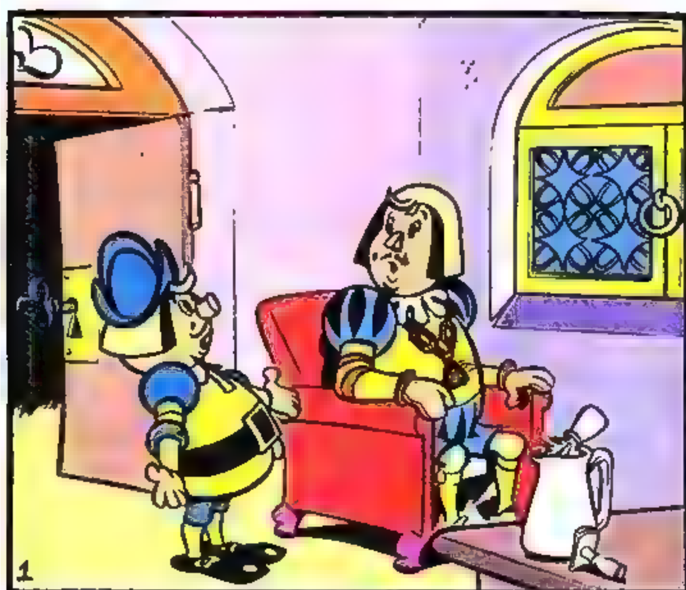
Pinga Mauk maakte zich inderdaad ernstige zorgen, want het was hem opgevallen dat de tovenares tijdens zijn afwezigheid een deel van het volk had opgeruid met haar praatjes. Ze had de mensen wijsgemaakt, dat de afgod Tsan-Gampo het dorp en heel de stam vernietigen zou, als zij de Europeanen in leven lieten.

Dwa Chone leek op dat ogenblik wel razend. Zij had een handvol wierook op een schaal met gloeiende houtskool gegooid en was nu door een dikke blauwe damp omhuld. Zij sloeg voortdurend op de gong, zodat het donkere, dreigende geluid niet meer van de lucht was, heel de ruimte om het dorp vervulde en honderdvoudig weerkaatst werd door de steile wanden van de bergen. Te oordelen naar de houding van de mensen om haar heen — sommigen knielden en anderen stonden diep voorovergebogen — scheen zij met dat spektakel diepe indruk te maken.

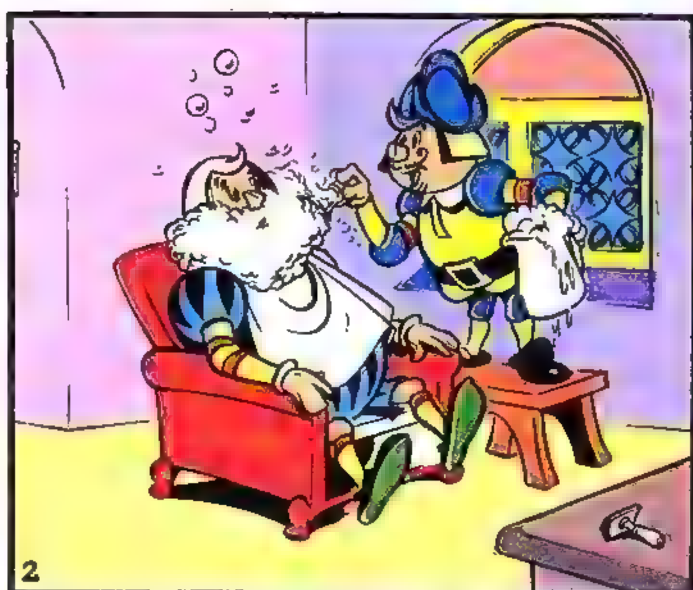
Arthur Nigg voelde zich niet op zijn gemak. Hij had genoeg van de wereld gezien en genoeg meegemaakt om te weten, dat er niets gevaarlijker is dan de opgezweepte woede van een troep domme mensen. Hij had alle achting voor de kalmte en de zelfverzekerdheid, waarmee Pinga Mauk optrad. Hij noch de anderen hadden van die zijde iets te vrezen. Maar hij vroeg zich af hoe lang Pinga Mauk in staat zou zijn om zijn verstand en inzicht te doen zegevieren over de woeste ophitserij van de vrouw. . .

W O R D T   V E R V O L G D

SPELEND

„Majesteit, uw kapper is een dagje naar zijn tante toe," zei Pogo op een ochtend tegen de koning. „Weet je wat dat betekent?" vroeg de koning. „Zeker, majesteit," zei Pogo, „dat betekent dat hij vandaag bij zijn tante is." „Het betekent, dat jij me moet scheren."

„Maar zo iets gewichtigs kan ik niet," zei Pogo bedremmeld. „Hahaha," lachte de koning. „Gemakkelijk genoeg. Je zeept me maar in en je scheert de baard eraf." „Het zal wel moeten," zuchtte Pogo. En hij begon vol goede moed de koning flink in te zepen. Allemaal schuim!

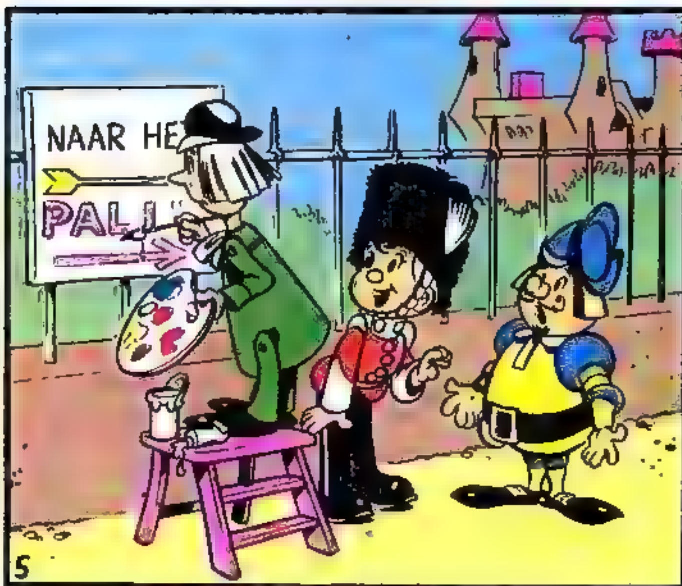
Toen begon Pogo te scheren, alle stoppeltjes en haartjes die hij maar tegenkwam. „Wel bedankt," zei de koning. „Ik voel me gladder dan ooit tevoren." Hij keek in de spiegel en gaf toen een kreet van schrik. „M'n snor! M'n puntbaardje! Je hebt ze afgeschoren!"

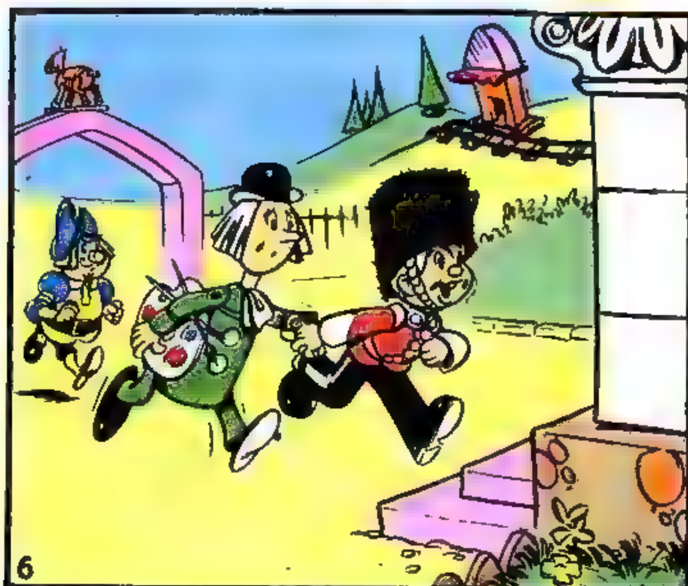
„Wat moet ik beginnen?" jammerde de koning. „Ik zou vanmiddag met de elfenkoningin uit rijden gaan." Pogo kon maar één oplossing bedenken. Hij knipte een snor en een baard uit een vloerkleedje. Maar toen de koning die had opgeplakt, zag hij er al te gek uit. Wat was hij boos!

SPEELGOED

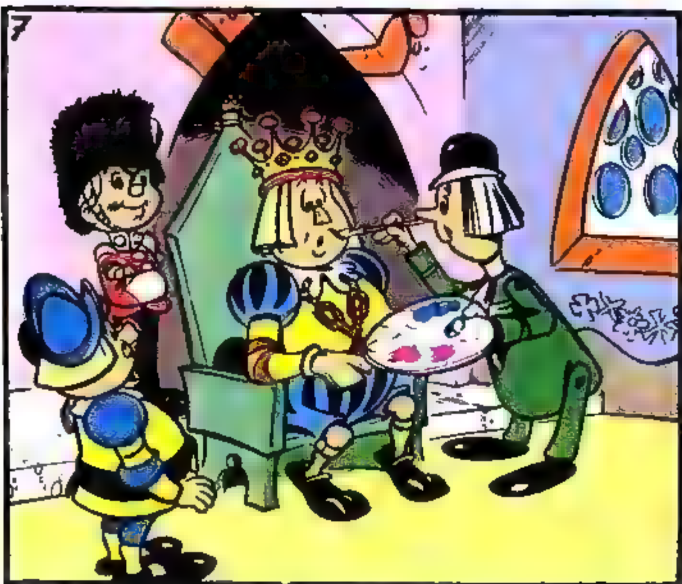

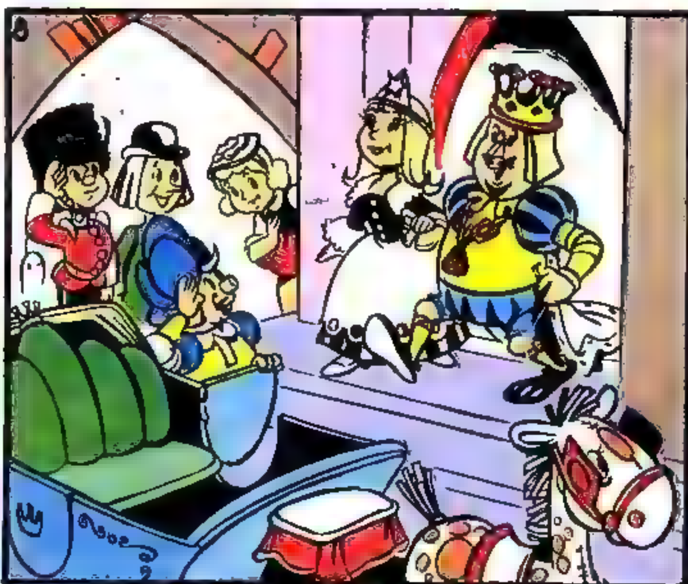
Verslagen ging Pogo naar Tommie de speelgoedsoldaat om raad te vragen. „Ja, ik zou ook niet weten waar ik een snor moest halen," peinsde Tommie. Opeens zag hij meneer Kwast, de schilder, aan het werk. „Wacht eens, Pogo," zei hij. „Ik geloof dat ik een oplossing weet."

Tommie dacht niet langer na. „Neem me niet kwalijk, meneer Kwast," zei hij, „maar er is gewichtig werk voor u te doen." Hij greep de schilder bij de hand en samen renden ze naar het paleis. Tommie heeft me vast niet begrepen, dacht Pogo. We moeten toch een snor hebben.

De koning keek verbaasd op. „Wat moet die schilder hier?" vroeg hij toen hij meneer Kwast zag. „En waar is m'n snor?" „Die heeft meneer Kwast voor u," zei Tommie. Hij fluisterde meneer Kwast iets in het oor. „Natuurlijk," lachte deze en hij begon de koning te schilderen.

En voordat de koning van zijn verbazing bekomen was, had hij weer een snor en puntbaardje. Het stond keurig! Hij was net op tijd klaar voordat de elfenkoningin kwam. „Ik ben de enige van heel Speelgoedland die ooit de koning geschilderd heeft," lachte meneer Kwast trots.

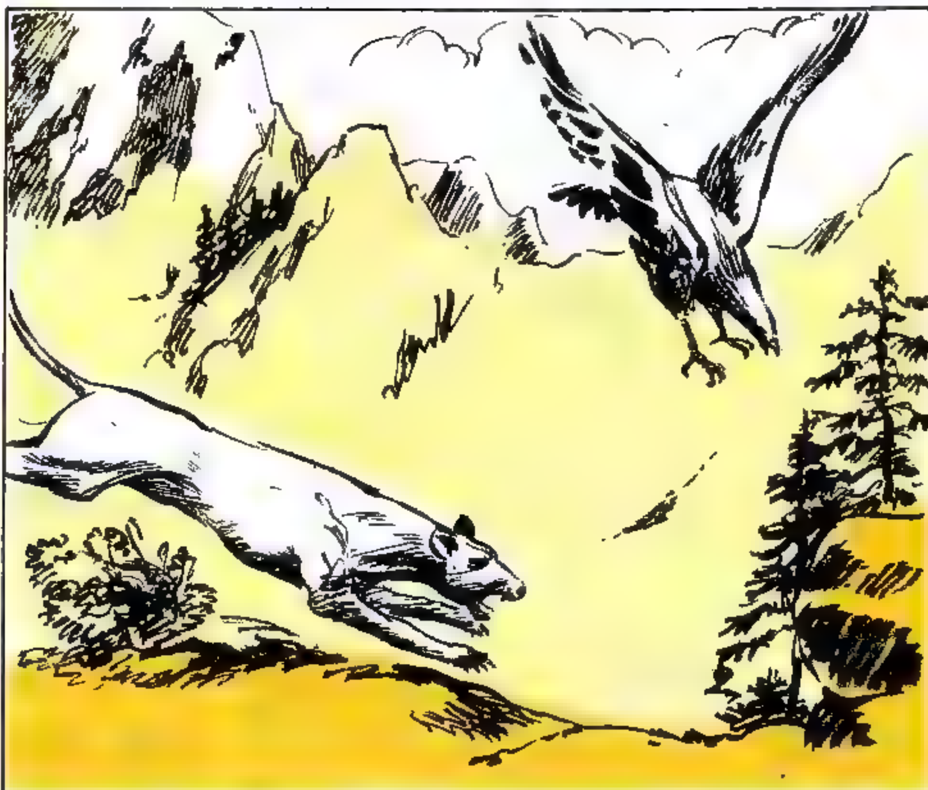
Captain JOKER

EEN ONVERWACHT GELUID HAD JOKER PLOTSELING DOEN SCHRIKKEN. MAAR TOEN HIJ ZAG WAT HET GELUID VEROORZAAKT HAD, SCHROK HIJ NOG MEER. EEN GROTE POEMA KWAM UIT DE SCHRALE STRUIKEN TE VOORSCHIJN!

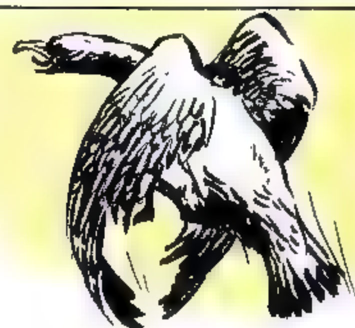
HET DIER BLEEF EENSKLAPS WAAKZAAM STAAN.

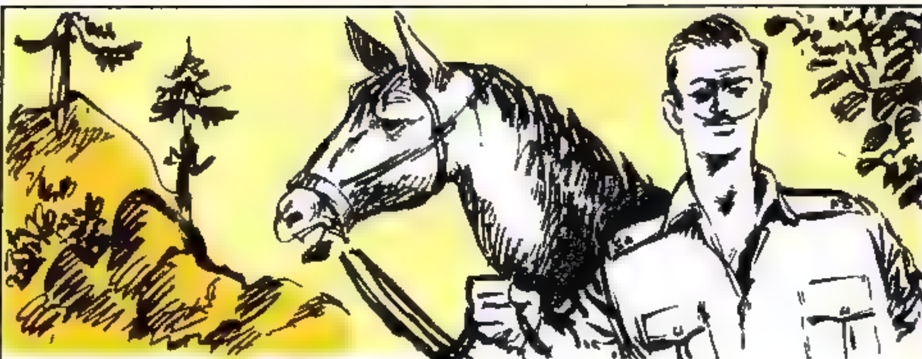
HET SPITSTE DE OREN EN GROMDE ZACHTJES. JOKER VERMOEDDE DAT DE POEMA EEN PROOI ONTDEKT HAD; HIJ DURFDE NAUWELIJKS ADEMHALEN, BANG DAT HET DIER HEM ZOU GEWAARWORDEN. MET EEN GEWELDIGE SPRONG SCHOOT DE POEMA NAAR VOREN, MAAR OP HETZELFDE OGENBLIK DAALDE EEN GROTE KONINGSADELAAR UIT DE LUCHT.

DE GROTE VOGEL SCHEEN OP DEZELFDE PROOI TE LOEREN ALS DE POEMA. IN HUN FELLE BEGEERTE NAAR DE BUIT SCHENEN DE TWEE JAGERS ELKAAR NIET TE ZIEN. GELIJKTIJDIG KWAMEN ZIJ OP HETZELFDE PLEKJE NEER EN ONMIDDELLIJK ONTSTOND ER EEN VERWOED GEVECHT. DE STRIJD DUURDE NIET LANG.

DE ADELAAR WIST TE ONTKOMEN UIT DE KLAUWEN VAN DE POEMA; KRIJSEND STEEG DE VOGEL OMHOOG.

JOKER HAD NIET KUNNEN ZIEN, WAAROP DE BEIDE DIEREN GELOERD HADDEN. IN DE GROOTSTE SPANNING HAD HIJ DE STRIJD GEVOLGD. ZIJN PAARD HAD HIJ BIJ DE TEUGEL GENOMEN, OMDAT HET ANDERS MISSCHIEN UIT ANGST OP HOL ZOU SLAAN.

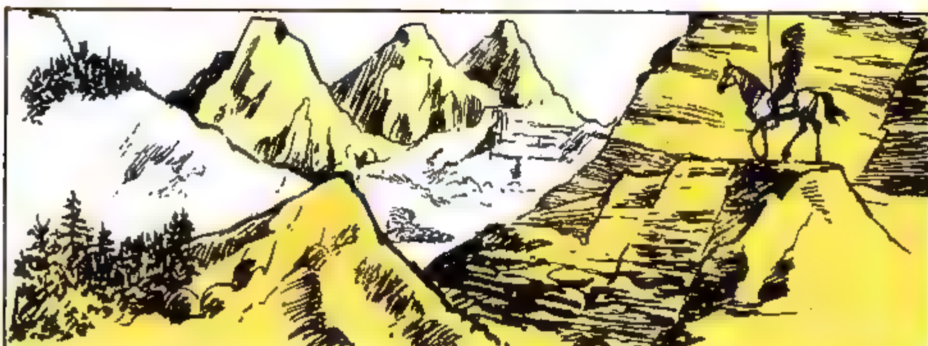

TOEN HET RUSTIG WAS GEWORDEN, LIEP HIJ NAAR DE PLEK, WAAR DE HEFTIGE STRIJD HAD PLAATSGEHAD.

DE ADELAAR WAS NIET ZONDER SCHADE UIT HET GEVECHT GEKOMEN. OP DE GROND LAG EEN AANTAL MOOIE VEREN, DIE DE POEMA DE TROTSE VOGEL HAD UITGERUKT. JOKER RAAPTE ER EEN PAAR OP, VOL BEWONDERING VOOR DE PRACHTIGE KLEUREN. TOEN GLIMLACHTE HIJ BIJ EEN GEDACHTE DIE HEM TE BINNEN SCHOOT. HIJ VERZAMELDE VLUG ALLE VEREN, ZE ZOUDEN HEM MISSCHIEN VAN PAS KOMEN BIJ HET ZOEKEN NAAR DE VERDWENEN INDIANEN

UIT ZIJN ZADELTAS HAALDE HIJ DE DEKEN VAN ZIJN PAARD, HIJ SNEED DE STOF IN REPEN

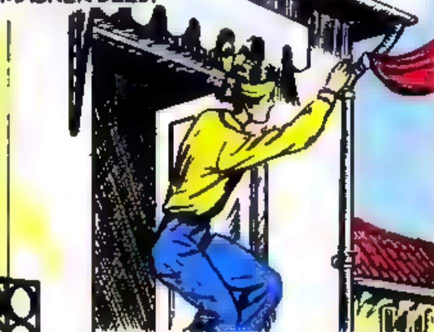

EN MET BEHULP VAN ZIJN MES EN EEN STUK DUN TOUW MAAKTE HIJ ER EEN SOORT INDIANENBROEK VAN,

DAARNA SMEERDE HIJ ZICH IN MET ROOD-BRUINE MODDER BIJ DE OEVER VAN EEN BEEKJE.

ZO GING HIJ VERDER OP ONDERZOEK. HIJ WIST NIET DAT VERBORGEN ACHTER EEN ROTS EEN INDIAAN ALS EEN STANDBEELD OP ZIJN PAARD ZAT, TUREND NAAR DE STOFWOLK DIE JOKER OPJOEG.

AVONTUUR IN MEXICO

TOT NU TOE WAREN VALERIE EN HAAR HELPER NOG AAN ALLE GEVAREN ONTSNAPT. MAAR HUN DOEL HADDEN ZIJ TOCH NIET BEREIKT. ZIJ MOESTEN DE PAPIEREN HEBBEN, DIE IN DE GEVEDERDE SLANG VERBORGEN WAREN.

NAAR LOPEZ, BAANDE VALERIE ZICH EEN
HET MARKTPLEIN.

Z'N PAARD STAAT ER NOG, DUS HIJ IS NOG NIET WEG. MAAR WAAR IS HIJ ZELF MET HET KOSTBARE KLEINOOD?

ZIJ DRONG ZICH DOOR DE DICHTE MENIGTE FEESTGANGERS IN DE HOOP LOPEZ TE ONTDEKKEN. EINDELIJK...

MAKELAARSKANTOOR

DAAR ZIT HIJ... MET Z'N HANDLANGER... GELUKKIG...

VALERIE ZAG HOE LOPEZ PROBEERDE DE SLANG OPEN TE KRIJGEN.

PEDRO, M'N KNECHT, HEEFT VOORDAT HIJ GEGREPEN WERD, IN HET KLEINOOD IETS VERBORGEN.

NAMELIJK DE EIGENDOMSBEWIJZEN VAN HET LANDGOED. EN EEN BRIEF, WAARIN BEWEZEN WORDT DAT IK EEN DIEFSTAL GEPLEEGD HEB, WAARVAN ZILVERMASKER BESCHULDIGD WORDT.

HET WAS DUS VAN HET GROOTSTE BELANG DAT VALÈRIE EN ZILVERMASKER DE BRIEF IN HANDEN KREGEN. DOOR DIE BRIEF KON HIJ ZIJN ONSCHULD BEWIJZEN EN TEGELIJKERTIJD DE SLUWE LOPEZ ONTMASKEREN.

OP DE BRUG VAN SAN SERO GOOIEN WE HET DING IN HET WATER, NIEMAND VINDT HET DAAR TERUG.

EERST MOET IK EVEN HET EIGENDOMSBEWIJS VERVALSEN, ZODAT NIET CAMERON MAAR U DE EIGENAAR BENT.

IK ZAL BLIJ ZIJN ALS IK DAT DING KWIJT BEN. IK RIJD VOORUIT.

GAUW ZILVERMASKER VERTELLEN WAT IK HEB GEHOORD.

TOEN ZILVERMASKER HOORDE WAT VALERIE TE VERTELLEN HAD, KEEK HIJ BEZORGD.

IK WEET EEN KORTERE WEG NAAR DE BRUG. WE MOETEN ER VLUG HEEN RIJDEN, VOORDAT LOPEZ HET KLEINOOD IN HET WATER KAN GOOIEN.

ZO VLUG MOGELIJK HAALDEN ZE HET PAARD VAN ZILVERMASKER: MAAR NET WILDEN ZE WEGRIJDEN...

DAT IS ZILVERMASKER... EEN BELONING VOOR WIE HEM GRIJPT!

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

TIJDENS DE WANDELING IN DE ROZENTUIN SPRAK DE DOUAIRIÈRE MET HAAR NICHTJE

HIER IN HET PARK HEBBEN JE MOEDER EN JE VADER OOK DIKWIJLS GEWANDELD. HEB JIJ OOIT NAGEDACHT OVER EEN HUWELIJK MET IEMAND VAN KONINKLIJKEN BLOEDE?

IK ZAL WELEENS TROUWEN, NATUURLIJK, MAAR IK HEB ER NOG NOOIT ERNSTIG OVER NAGEDACHT, TANTE.

TOCH MOET JE ZO LANGZAMERHAND EENS KEUZE MAKEN. ER IS THANS IEMAND DIE JE HAND VRAAGT. HIJ IS JONG, DAPPER EN GELIEFD BIJ HET VOLK. BEGRIJP JE ME?

BEDOELT U PRINS ERIK?

DE DOUAIRIÈRE KNIKTE BEVESTIGEND OP DE VRAAG VAN HAAR NICHTJE.

JA, VERWONDERT HET JE, KIND? IK HEB ER NIET MET DE PRINS ZELF OVER GESPROKEN, WEL MET ZIJN ADJUDANT. HIJ HOUDT HET BELANG VAN ONZE BEIDE LANDEN IN HET OOG.

ANITA VERZONK IN DIEP NADENKEN

EEN HUWELIJK MET ERIK! IEDEREEN IS OP HEM GESTELD. EN HIJ HEEFT MIJN LEVEN GERED. EN MIJN ONDERDANEN VERWACHTEN VAN ME DAT IK ZAL TROUWEN.

TERWIJL DE DOUAIRIÈRE OP HET ANTWOORD VAN HAAR NICHTJE WACHTTE, STONDEN PRINS ERIK EN ZIJN ADJUDANT OP HET BALKON.

IK VERMOED, DAT DE DOUAIRIÈRE MET HAAR NICHTJE GESPROKEN HEEFT. PRINSES ANITA ZAL WEL TOESTEMMEN.

NATUURLIJK! WIE ZOU ZE ZICH BETER KUNNEN WENSEN ALS ECHTGENOOT. ZE WEET NIET DAT HET MIJ OM HAAR GELD TE DOEN IS

DE ADJUDANT STAK WAARSCHUWEND ZIJN HAND OP

PAS OP, HOOGHEID. ÉÉN WOORD TE VEEL EN ONS PLAN VALT IN DUIGEN. U MOET VOORZICHTIG ZIJN EN BLIJVEN.

GELIJK HEB JE. ALS DE GESCHIEDENIS VAN HET WILDE ZWIJN MAAR NIET UITLEKT

DE PRINSES HAD GEEN FLAUW VERMOEDEN VAN DE LISTEN DIE GEBRUIKT WERDEN DOOR DE SLUWE ADJUDANT DOOR ZICH ALS HELD VOOR TE DOEN, TERWIJL IN WERKELIJKHEID RUDOLF, DE HOUTVESTER, HET ZWIJN VERJAAGD HAD. WAS DE PRINS ERG GELIEFD GEWORDEN BIJ HET VOLK. NIEMAND VERMOEDDE, DAT DE VERLOVING ALLEEN BEDOELD WAS OM ANITA'S GELD TE BEMACHTIGEN.

EINDELIJK VERBRAK DE PRINSES HET STILZWIJGEN.

TANTE, STAAT U MIJ TOE DAT IK ER NOG EENS ERNSTIG OVER NADENK.

MAAR NATUURLIJK, ANITA! IK HEB EROVER GESPROKEN OMDAT ERIK NU HIER LOGEERT EN OMDAT DE VERLOVING IN HET HELE LAND TOEGEJUICHT ZOU WORDEN.

VOORAL HET LAATSTE ARGUMENT WOOG ZEER ZWAAR BIJ ANITA, WANT HAAR PLICHT STELDE ZIJ BOVEN ALLES. VAAK GING ZE VERMOMD DOOR DE STRATEN OM OVERAL GOED WERK TE KUNNEN DOEN EN IEDEREEN TE KUNNEN HELPEN. ALS IEDEREEN PRINS ERIK GRAAG MOCHT EN HAAR VERLOVING MET HEM ZOU TOEJUICHEN, DAN... DAN

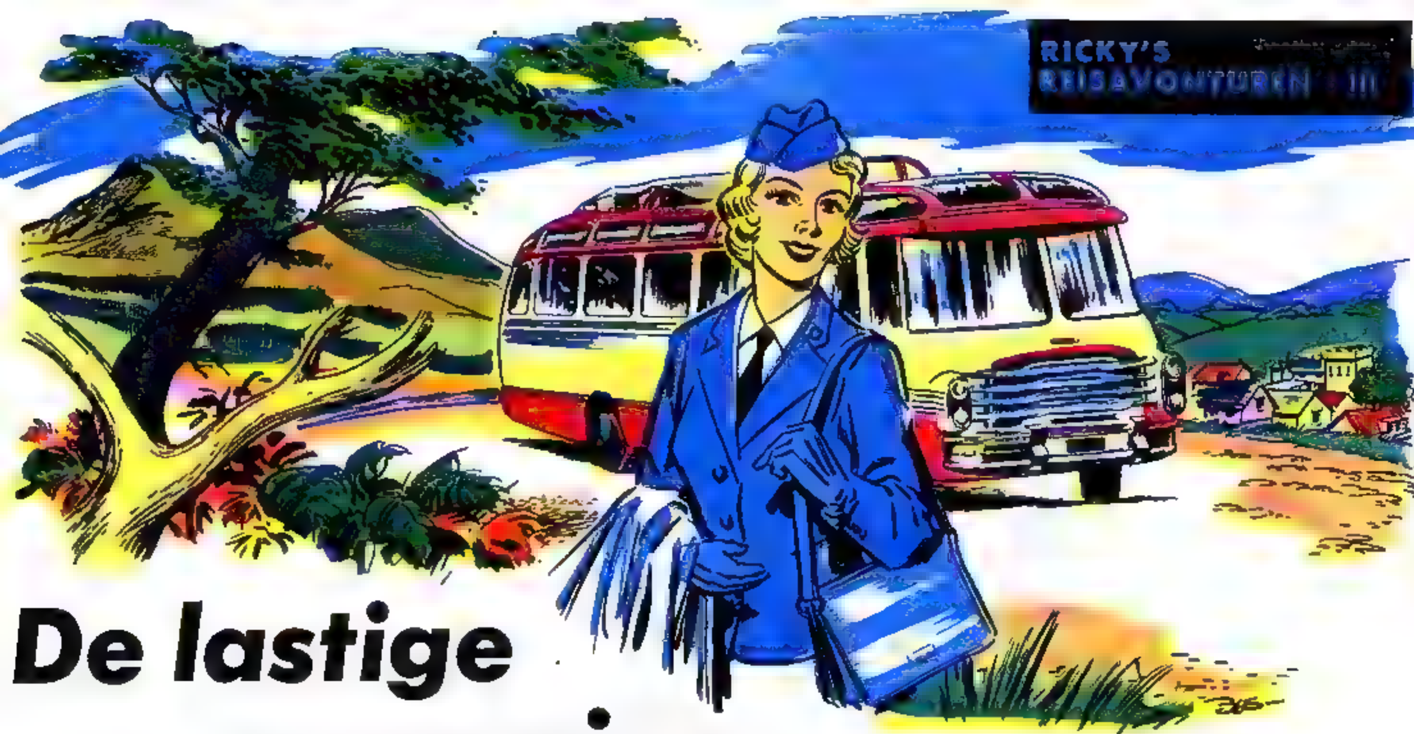

DE PRINSES DACHT OPEENS WEER AAN HET ZANGERESJE, MET WIE ZE IN HAAR VERMOMMING BEVRIEND WAS GERAAKT.

ELSA WILDE MEEDOEN AAN HET FESTIVAL EN DE PRINSES HAD HAAR BELOOFD EEN MUZIEKLERAAR TE VINDEN, DIE HAAR BIJ HAAR VOORBEREIDING ZOU HELPEN.

De lastige passagier

Ricky was in de allerbeste stemming toen ze die morgen het portier van de bus achter zich sloot en Bob de chauffeur vriendelijk toeknikte. De reizigers zaten allemaal op hun plaatsen; de koffers lagen in de bagageruimte; en er was niets meer dat het vertrek nog kon ophouden.

„Alles is voor elkaar, Bob," zei ze opgewekt. „We kunnen vertrekken!"

Bob was een stille, ernstige jongeman, die nooit meer zei dan noodzakelijk was, maar op wie je altijd voor honderd procent kon rekenen. Ook ditmaal knikte hij alleen maar en zette de motor aan.

Ricky's blik gleed langs de vrolijke gezichten van de reizigers in haar bus en voor de zoveelste maal overdacht ze, dat er toch eigenlijk geen mooier beroep was dan dat van reisleidster op de prachtige bussen van Eurotour. Wat kon een jong meisje nog meer wensen? Iedere dag was een verrukking: vol afwisseling en met steeds weer nieuwe, blije gezichten. En dan de zeldzame kans die je kreeg om iets van de wereld te zien. Ditmaal ging de reis naar Tirol. Een volgende keer misschien naar de Alpen, Griekenland, Frankrijk... Nee, Ricky was meer dan tevreden met haar leventje.

De bus had zich in beweging gezet en gleed het drukke stadsgedeelte uit, op weg naar het verre en mooie Tirol.

„Hoera! We rijden!" riep een van de inzittenden, een roodharige jongen met sproeten en een wipneus. Hij heette Bill, wist Ricky, en hij maakte de vakantietocht samen met zijn zusje Jacqueline en twee vrienden.

De meeste reizigers praatten opgewonden met elkaar, want iedereen vond het leuk om de vertrouwde huizen en winkels weg te zien glijden in ruil voor het onbekende landschap, dat hun wachtte.

Maar er was één passagier, die niet deelde in de algemene vrolijkheid, terwijl de bus met zingende wielen voortrolde. Dat was mevrouw Hoogar, een grote, forse vrouw met een nogal onvriendelijk gezicht.

De zitplaats naast haar was vrij en mevrouw Hoogar had hem zonder meer als haar eigendom opgeëist en er al haar bezittingen op uitgespreid: een enorme handtas, een stapel tijdschriften, boeken en een mandje met breiwerk.

Er was nog maar net een kwartiertje verstreken of ze begon nijdige blikken te werpen in de richting van de vrolijke jongelui, die opgewekt zaten te zingen. Toen wenkte ze Ricky met haar vinger.

Ricky zat op het stoeltje van de reisleidster voor in de bus bij de chauffeur, ze liep onmiddellijk op mevrouw Hoogar af.

„Ja, mevrouw Hoogar?" vroeg ze met een vriendelijke glimlach. „Wat kan ik voor u doen?"

Mevrouw Hoogar keek haar koel en bazig aan.

„Juffrouw, wilt u die jongelui vragen om niet zo'n oorverdovend lawaai te maken?" zei ze vinnig. „Ik krijg er hoofdpijn van!"

Ricky kreeg een onaangenaam voorgevoel. Mevrouw Hoogar was iemand, die het niet gemakkelijk naar de zin te maken was en ze wist van vorige reizen, dat zo iemand de stemming van het hele gezelschap kon bederven. Maar gedurende haar opleiding had ze wel geleerd hoe ze met lastige reizigers moest omgaan en ze liet zich dan ook niet van haar stuk brengen.

„Ach, wat vervelend is dat nu, mevrouw Hoogar," zei ze met een stem vol medelijden. „Zal ik u een tabletje geven?"

Mevrouw Hoogar schudde haar hoofd.

„Ik heb al drie tabletjes ingenomen!" zei ze zuur. „Maar het helpt toch niet als dat jonge grut daar zo blijft zingen en schreeuwen. Ik heb een hekel aan herriemakers en ik vind het hoogst ongepast!" Ze keek dreigend naar Bill en zijn vrienden, die net een nieuw lied hadden ingezet.

Ricky beet op haar lip. Wat moet ik beginnen? dacht ze wanhopig. Als ik Bill en zijn vrienden vraag om wat minder lawaai te maken, betekent dat misschien een domper op de vakantiestemming van het hele gezelschap. En het is zelfs mogelijk, dat iedereen dan een hekel gaat krijgen aan mevrouw Hoogar. Maar als ik ze rustig hun gang laat gaan, is het leed niet te overzien. Dan begint mevrouw Hoogar natuurlijk op te spelen en ben ik nog veel verder van huis!

En toen kreeg ze een idee.

„Ik zal mijn best doen, mevrouw Hoogar," beloofde ze de dame zo vriendelijk mogelijk. Ze liep terug naar haar

plaats en greep de microfoon, waardoor de reisleidster zich tijdens de rit verstaanbaar kon maken.

„Dames en heren," begon ze.

„Ha! Een toespraak!" schreeuwde Bill uitgelaten.

Zijn zusje Jacqueline trok hem aan zijn mouw. „Stil toch, druktemaker," vermaande ze hem.

Ricky glimlachte.

„Dames en heren," begon ze opnieuw. „Misschien vindt u het prettig als ik u iets vertel over de mooie historische gebouwen, die we thans voorbijrijden."

„Een goed idee!" riep een van de reizigers.

Sproetige Bill knikte gretig. „Ja. Dat lijkt me leuk, juffrouw Ricky. Ik zal mijn mond houden."

En Ricky begon haar gezelschap te vertellen over de beroemde gebouwen en monumenten, waar ze langs kwamen. Ze vertelde zo boeiend, dat iedereen in de bus aandachtig en vol belangstelling luisterde. Iedereen, behalve mevrouw Hoogar, die snurkend lag te slapen.

Toen ze de reis onderbraken voor de middagmaaltijd, kwam Bob naar haar toe.

„Dat was knap werk Ricky," zei hij, terwijl hij haar op de schouder klopte. „Het zag ernaar uit, dat we lelijk in moeilijkheden zouden raken, maar je hebt het prachtig opgelost."

Ricky bloosde tot achter haar oren, want het was helemaal niets voor Bob om complimentjes te maken en ze was in haar hart wel een klein beetje trots.

„Dank je, Bob," zei ze.

„We zullen nog heel wat last krijgen met die mevrouw Hoogar," vervolgde Bob. „Ik ken dat soort. Altijd tegen de draad in. Altijd anders dan de anderen en nooit tevreden."

Bob kreeg gelijk. Het begon meteen al. Iedereen was vol lof over de heerlijke maaltijd die ze voorgezet kregen, maar mevrouw Hoogar klaagde, dat het eten veel te vet was en dat ze er waarschijnlijk wel maagpijn van zou krijgen. En toen het hele gezelschap weer in de bus zat en de reis werd voortgezet, deelde ze knorrig mee dat het benauwd was in de bus en veel te warm.

Ricky was vast van plan het ook mevrouw Hoogar zoveel mogelijk naar de zin te maken en ze schoof het dak open om wat frisse lucht naar binnen te laten komen. Maar ze was er nauwelijks mee klaar of mevrouw Hoogar riep met verontwaardigde stem uit, dat het tochtte en dat ze verkouden zou worden als dat afschuwelijke dak niet onmiddellijk dichtgeschoven werd.

Gelukkig viel ze door het zachte zoemen van de bus al gauw in slaap en het duurde geruime tijd voordat ze wakker werd.

De bus reed inmiddels een prachtige bergweg op, die tussen heldergroene dennenbossen omhoogkronkelde. Rondom leken de met sneeuw bedekte bergtoppen tussen de bijna doorzichtige wolkenflarden te verdwijnen en in de dalen beneden zagen de reizigers speelgoeddorpjes, waarin heel kleine mensjes zich als mieren bewogen. Af en toe passeerden ze een kasteel, maar naarmate ze hoger kwamen, leek de wereld steeds meer uitgestorven. Iedereen genoot zwijgend van de schoonheid, die hen in het verlaten berglandschap omringde. En in de stilte riep Bob plotseling naar Ricky: „Kijk die man daar eens!"

Ricky wierp een blik door de voorruit. Een korte, gedrongen man met slordig grijs haar stond midden op de weg naar hen te wuiven. Hij droeg geen hoed en toen ze naderbij kwamen, zag Ricky dat zijn kleren stoffig waren en op verschillende plaatsen gescheurd.

„Dat is natuurlijk een lifter, die voor niets wil meerijden," zei Bob.

Maar Ricky vond het toch beter om even te stoppen. „Misschien is er een ongeluk gebeurd!"

Bob mopperde. Hij was een man van de klok en hij vond het vervelend de tocht te onderbreken, ook al omdat ze eigenlijk al een kwartier over tijd waren.

„Juffrouw, wilt u die jongelui vragen om niet zo'n oorverdovend lawaai te maken?" zei ze vinnig.

Maar ondanks zijn gemopper deed hij wat Ricky voorstelde, want in zijn hart had hij medelijden met de oude man op de weg.

Mevrouw Hoogar werd met een schok wakker toen de bus stopte; ze keek met slaperige ogen naar de man, die moeizaam naderbij strompelde.

„Wat een vreselijk armoedige man!" riep ze uit.

Ricky opende het portier en wendde zich vriendelijk tot de man. „Wat is er aan de hand?" vroeg ze.

De man streek met zijn hand over zijn voorhoofd. Hij zag er verward uit en zijn gezicht had een vreemde uitdrukking.

„Ik. . . ik moet naar het Frans-Jozef-hotel in Oberbruck," zei hij langzaam. „Zou. . . zou ik misschien met u mogen meerijden?"

Ricky keek vragend naar Bob. Ze moesten zelf ook bij het Frans-Jozef-hotel zijn.

Bob fronste zijn wenkbrauwen.

„Het is tegen de regels om onderweg iemand op te pikken," zei hij.

De vreemdeling leunde tegen de zijkant van de bus. „Ik. . . ik moet naar Oberbruck," mompelde hij. Hij wankelde en Ricky was bang, dat hij zou vallen. Snel sprong ze uit de bus en ondersteunde hem met haar arm. Op hetzelfde moment zag ze dat de man een diepe snijwond in zijn linkerslaap had. Ze zag ook, dat zijn handen ontveld waren.

„U bent gewond!" riep ze uit. „Hebt u een ongeluk gehad?"

„Ik. . . ik weet het niet," antwoordde de man. „Ik kan me niets herinneren. Alles is zo verward. Ik weet zelfs niet wie ik ben. . . Ik weet alleen, dat ik naar Oberbruck moet."

„We moeten hem meenemen, Bob," zei Ricky en de chauffeur knikte. Samen hielpen ze hem in de bus.

„Gelukkig hebben we nog een plaatsje vrij," zei Ricky glimlachend tegen hem. „Gaat u hier nu maar rustig zitten, dan zal ik ondertussen uw wond proberen te verbinden."

Maar mevrouw Hoogar ging heftig tekeer toen ze de gewonde man naast haar wilde zetten. „Ik wil niet, dat die. . . die zwerver naast me komt zitten!" zei ze nijdig.

„Daar meent u natuurlijk niets van," zei Bob kalm en hij pakte haar handtas op en zette hem in het net.

„Hoe durf je?" riep mevrouw Hoogar uit en ze hijgde naar adem van woede. „Zet die tas onmiddellijk terug. Juffrouw Ricky, ik wens niet. . ."

Ricky had moeite om zich in te houden, maar ze slaagde erin zich te beheersen.

„Goed," zei ze rustig. „Als u er bezwaar tegen hebt, dat meneer naast u komt zitten, kan hij mijn plaats wel krijgen."

En ze bracht de man naar haar eigen zitplaats en begon zijn wond te verzorgen. „Wilt u misschien een kopje koffie?" vroeg ze hem. Ricky kon altijd over warm water beschikken uit een ketel, die door de motor werd verwarmd.

De man knikte. „Heel graag," zei hij. „U bent erg vriendelijk voor me."

Ricky ging aan het werk, maar nog voordat ze het kopje koffie had ingeschonken, slaakte mevrouw Hoogar een kreet van ontzetting.

„Mijn polshorloge!" riep ze uit. „Het is verdwenen! Ik wist wel, dat die man een dief was. Tenzij. . ." voegde ze eraan toe, terwijl ze een nijdige blik in de richting van Bob wierp, „tenzij jij het hebt gestolen op het moment, dat je mijn tas wegpakte."

De toestand was wel heel erg onaangenaam en vergde het uiterste van Ricky's tact.

„Ik herinner me, dat u uw polshorloge hebt afgedaan voordat u ging slapen," zei ze. „U vertelde me nog, dat het zo knelde. Waarschijnlijk ligt het ergens op uw bank."

„Nee! Nee! Iemand heeft het gestolen!" riep mevrouw Hoogar uit.

Ricky vond het horloge echter binnen enkele seconden in een gleuf achter de zitting en ze gaf het de lastige reizigster

De bus reed inmiddels een prachtige bergweg op, die tussen heldergroene dennenbossen omhoogkronkelde

„Ik . . . ik moet naar het Frans-Jozefhotel in Oberbruck," zei hij langzaam.

zwijgend terug. Mevrouw Hoogar schaamde zich blijkbaar niet in het minst.

„Het zou nooit gebeurd zijn als u niet gestopt had om die smerige zwerver mee te nemen," zei ze verontwaardigd. „Ik zal het zeker doorgeven aan de directie. Ze hadden me verteld, dat de reisleidster in alle opzichten voor me klaar zou staan en van u heb ik alleen maar brutaliteit ondervonden."

Ricky wendde zich zwijgend af en liep terug naar de voorkant van de bus. „Hoe voelt u zich nu?" vroeg ze de oude man, terwijl ze hem het kopje koffie overhandigde. „Herinnert u zich al weer wie u ben en wat er gebeurd is?"

De man keek haar een ogenblik aan en schudde toen zijn hoofd. „Nee," antwoordde hij.

Ricky glimlachte hem bemoedigend toe. „In Oberbruck zal iemand u vast wel herkennen," zei ze.

Ricky zat nog steeds over het vreemde geval te piekeren toen ze die avond laat in Oberbruck aankwamen.

„Bekommert u zich maar niet meer om mij," zei de oude man toen Ricky hem vroeg of ze nog iets vóór hem kon doen. „Ik voel me weer helemaal de oude en ik herinner me ook alles weer. Maar u hebt het nu te druk om naar mijn verhaal te luisteren. Een andere keer misschien." En hij stapte uit de bus en liep met flinke pas weg.

Ricky had inderdaad haar handen vol met het verdelen van de reizigers over de besproken hotelkamers en ze dacht niet meer aan de man. Terwijl zij bezig was, bracht Bob de bus naar de garage. Toen hij een kwartiertje later in het hotel terugkwam en Ricky in de brede gang tegenkwam, stond zijn gezicht somber.

„Ricky," zei hij. „De chef van ons bijkantoor hier wil je onmiddellijk spreken. Een van de reizigers schijnt een klacht over je ingediend te hebben."

Ricky zuchtte. „Mevrouw Hoogar natuurlijk."

„Ik wens je sterkte, meid," zei Bob en Ricky deed haar uiterste best te glimlachen.

Ze verliet het hotel en liep door de smalle dorpsstraatjes naar het bijkantoor van Eurotour in de Ringstraat.

Misschien is het de laatste keer, dat ik hier kom, dacht ze verdrietig. Misschien word ik wel ontslagen. . .

Meneer Giddings, het hoofd van het bijkantoor, kwam haar bij de deur tegemoet.

„Ik behandel de klacht niet juffrouw," zei hij. „Meneer Gulliver, de algemeen directeur van Eurotour is op vakantie in Oberbruck en u moet zich bij hem vervoegen. Hij wacht in mijn kantoor op u. Ik zou maar meteen naar hem toe gaan, als ik u was."

„Ja, meneer," zei Ricky. En ze liep de gang in en klopte op de zware eikehouten deur.

„Binnen!" riep een stem en Ricky stapte met kloppend hart over de drempel.

Maar ze bleef met open mond van verbazing bij de deur staan. Want tegenover haar aan het grote bureau zat niemand anders dan de man, die ze onderweg opgenomen hadden. Hij had zich gewassen en een ander pak aangetrokken en hij zag er tiptop uit.

Meneer Gulliver glimlachte toen hij de verbaasde uitdrukking op Ricky's gezicht zag. Toen begon hij alles uit te leggen. Hij had een wandeling door de bergen gemaakt en was plotseling uitgegleden, waarbij hij met zijn hoofd op een scherpe rotspunt terechtgekomen was.

„Ik was zo versuft de eerste tijd, dat ik helemaal de kluts kwijt was en me alleen herinnerde, dat ik uit Oberbruck kwam," vervolgde hij. „Toen ik dat kopje koffie had gedronken, voelde ik me gelukkig weer veel beter en keerde ook mijn geheugen terug. Maar ik besloot nog niets tegen u te zeggen, omdat ik weleens wilde zien hoe u zich uit de moeilijke omstandigheden zou redden."

Ricky knikte.

„En deed ik het naar uw zin, meneer?" vroeg ze zacht.

Meneer Gulliver knikte. „Fantastisch zelfs, juffrouw Ricky." Hij glimlachte. „Het was heel goed van u, dat u een oude man op de weg te hulp kwam en ik ben zeer tevreden over u. Gaat u nu maar gauw terug naar het hotel en trekt u zich niets aan van de klacht van die dame."

„Dank u, meneer," antwoordde Ricky en ze had wel willen juichen toen ze weer buiten liep.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

DE VOLGENDE OCHTEND.

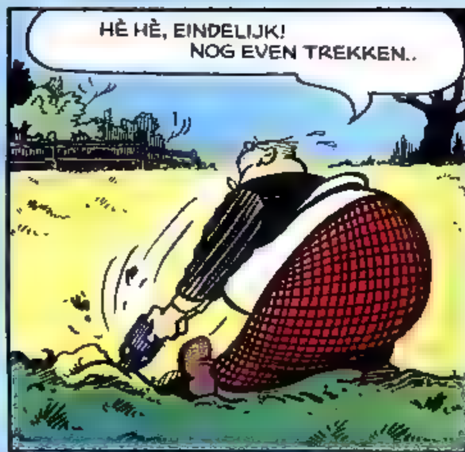

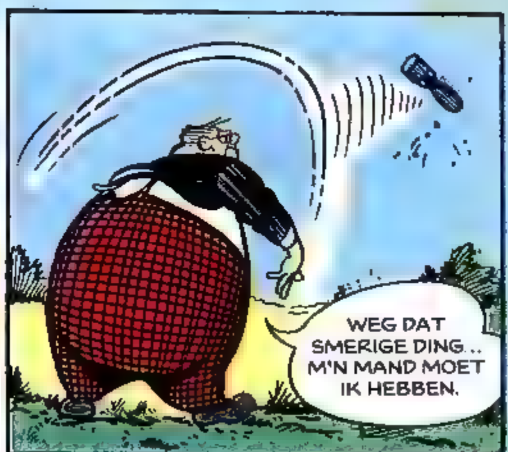

TE VOET NAAR DE MAAN

Op een klein kerkhof in het dorp Valverde in de Spaanse Sierra bij Gualdaljara (Zuid-Spanje) staat sedert kort op een nieuw graf een zerk met het merkwaardige opschrift: „Eenmaal naar de maan — en bijna weer terug."

Deze zerk heeft het opschrift gekregen op uitdrukkelijk verlangen van de overledene, Thomas Cuevas, die enige tijd geleden niet terugkeerde van zijn dagelijkse tocht. Hoe zou het nageslacht het werk van een plattelandsbrievenbesteller dan ook beter kunnen waarderen, dan aan de hand van de mededeling, dat deze postbode in zijn loopbaan, hoog in het rotsachtige Sierragebergte, in vijfenveertig jaar niet minder dan 530.000 kilometer, dat is bijna anderhalf maal de afstand tussen aarde en maan, heeft afgelegd?... Thomas Cuevas is het slachtoffer geworden van de strenge winter, die de Spaanse Sierra onverwacht in zijn greep had gekregen. Vroeg in de morgen was hij er met zijn tas op uit getrokken om zijn dagelijkse ronde van veertig kilometer te maken. Deze veertig kilometer legde de vierenzestigjarige besteller vijfenveertig jaar lang te voet af. Tien uur liep hij dagelijks langs de steile en rotsachtige wegen, die voor rijwiel en motorrijwiel onbegaanbaar zijn.

Toen Thomas Cuevas omstreeks middernacht nog niet in het dorp Valverde teruggekeerd was, trokken de mannen uit de plaats er met lantarens op uit. Het was een bitter koude nacht en de sneeuw lag hoog. Voorop liep de achttienjarige zoon van de besteller, die postbode in de Sierra wilde worden, zoals zijn vader en grootvader dat waren geweest...

Op twee kilometer afstand van het dorp vond men Thomas Cuevas. Hij was de bevriezingsdood gestorven. Waarschijnlijk was hij door de koude bevangen en gevallen. Zijn stoffelijk overschot was al bijna ondergesneeuwd toen men het vond.

Het is te begrijpen, dat er op de begrafenis niet één inwoner van Valverde ontbrak. Tot uit een omtrek van twintig kilometer zelfs waren de mensen naar het kerkhof gekomen. De besteller had vijfenveertig jaar lang in de streek het nieuws gebracht en hij had daarbij haast anderhalf maal de afstand tussen aarde en maan afgelegd...

„Eenmaal naar de maan — en bijna weer terug." Wat dit betekent, beseffen slechts de bewoners van de Sierra, die weten, hoe rotsachtig de wegen daar zijn...

Zij zullen Thomas Cuevas, wiens functie inmiddels door zijn zoon wordt vervuld, niet vergeten.

Pedro gebruikt

Pedro," zei een stem.

Pedro zette zijn gieter neer en draaide zich om. „Jawel, senor Pualquez?" zei hij.

De directeur van de gevangenis knikte vriendelijk tegen hem

„Je hebt eer van je werk, Pedro," zei hij. „Weet je wat er met die grote pompoen gaat gebeuren?"

Pedro schudde zijn hoofd. „Ik heb er geen idee van, senor directeur. Misschien wilt u hem naar een tentoonstelling sturen?"

„Nee," zei de directeur, „hoewel hij daar zeker een prijs zou winnen. Ik zal het je maar zeggen, Pedro - hij gaat naar Amhalva, naar het paleis van de gouverneur. Morgenavond geeft zijne excellentie een groot feest; er treedt ook een danseres op. Nu is iemand op het idee gekomen om een grote pompoen te nemen en haar daarin te verstoppen. Dat is om de verrassing nog groter te maken, begrijp je wel?"

Pedro glimlachte. „Jawel, senor directeur. Dat is een goed idee. En wil men daarvoor uw pompoen gebruiken?"

De directeur knikte. „De secretaris van de gouverneur is hier geweest," zei hij, „en die heeft de pompoen gezien. Nu, je begrijpt, het kan nooit kwaad om de gouverneur te vriend te houden en ik heb hem dus beloofd dat hij hem mocht laten halen. Morgenochtend komen er twee mannen met een vracht auto om hem naar het paleis te brengen. Zorg maar dat hij er dan goed uit ziet."

Hij klopte Pedro op zijn schouder.

„Ik zal je een extra-pakje tabak geven," beloofde hij. „Dat heb je wel verdiend voor al je moeite."

„Dank u wel, senor directeur," zei Pedro. Hij ging door met zijn werk, maar toen de directeur weg was, zette hij zijn gieter neer en keek met weemoed naar een zwerm duiven, die met ruisende vleugelslag overtrokken.

„Ja ja," zei hij zuchtend, „jullie weten niet half hoe gelukkig je bent."

Na deze woorden nam hij de gieter weer op en ging verder. Het was helemaal geen onplezierig werk, wat hij deed, en hij was maar al te blij dat hij het doen mocht. Maar het vooruitzicht dat hij vijftien jaar lang niets anders zou doen dan over de binnenplaats scharrelen, maakte Pedro zo moedeloos, dat hij zonder het te merken bleef doorgieten op de plaats, waar hij bezig was; een mager stekje kreeg daardoor zoveel water, dat het prompt vooroverzakte.

Vijftien jaar gevangenisstraf. Dat was al verschrikkelijk als je het verdiend had, maar voor iemand die niets op zijn geweten had, was het ál te erg.

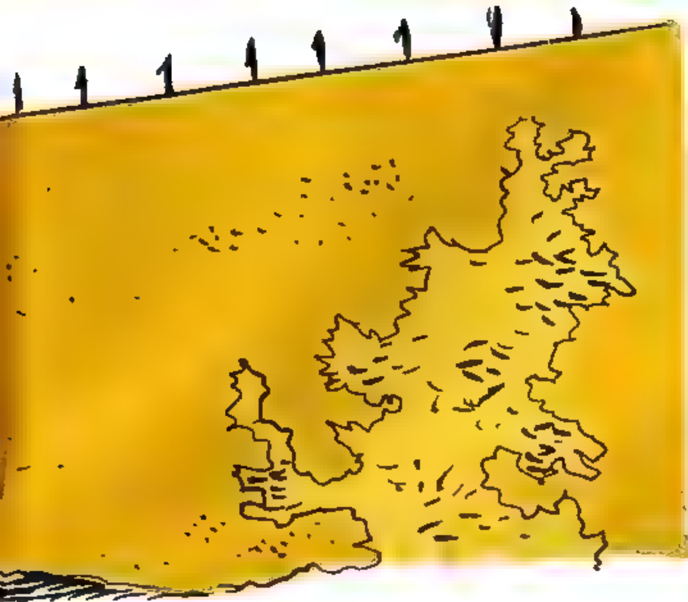
Maar ja, het moest je maar tegenzitten. Er waren twee mensen geweest, die gezien hadden dat hij en Hernando ruzie hadden gehad en die twee hadden allebei gehoord dat hij tegen Hernando zei: „Wacht maar, vandaag of morgen schiet ik je nog eens overhoop!"

En toen Hernando twee dagen later op de weg naar San Barto werd gevonden met een kogel in zijn rug, wie hadden ze daar toen voor gepakt?

Pedro zuchtte opnieuw.

„Ach ja," zei hij, „je kunt praten wat je wilt, maar als het je tegenzit, moet je eraan geloven, of je iets gedaan hebt of niet."

Ach, hij had het hier niet slecht. Senor Pualquez was een vriendelijk mens en wanneer je de hele dag in de buitenlucht

zijn kans

mocht werken, dan kon je heus niet mopperen; maar een gevangenis is toch maar een gevangenis en om daar vijftien jaar te zitten voor iets dat je niet gedaan hebt. . .

„Ja, ja, ja. . ." zei Pedro, „en toch zal het daar wel op uitdraaien."

Hij ging naar de pompoen, die als een grote gele zon op de aarde lag. Het was een geweldige vrucht, misschien wel de grootste die er ooit in Mexico gegroeid was. 's Ochtends en 's middags, als de gevangenen naar buiten mochten, kwamen ze altijd even kijken of hij weer gegroeid was en Pedro glom van trots als hij hun prijzende opmerkingen hoorde

„Je hebt het verder gebracht dan ik," zei hij tegen de pompoen. „Ik ben van mijn leven nog niet in het paleis van de gouverneur geweest en ik zal er nooit komen ook. Dat is niet weggelegd voor iemand, die in de gevangenis heeft gezeten. Het zou anders niet gek zijn, zo'n feest. Reken maar dat daar lekker gegeten wordt."

Hij ging op de gieter zitten en dacht eraan hoe de hoge heren daar etend en drinkend aan de lange tafels zouden zitten en hoe dan, op het hoogtepunt van het feest, zijn pompoen, die prachtige, geweldige pompoen zou worden binnengebracht. Zouden ze even raar kijken, als plotseling die danseres eruit wipte!

Pedro grinnikte, maar ineens veerde hij op. Lieve help, als dat eens. . . Nee, dat plan was al te dol. Ja, maar toch. . .

Hij draaide met bevende handen een sigaret en begon zenuwachtig heen en weer te lopen. Hij kon het toch immers proberen? Hij had niets te verliezen. . .

Pedro gooide zijn sigaret op de grond en trapte hem uit. Beslist, hij deed het! Hij zou wel gek zijn om hier te blijven voor iets dat hij niet gedaan had. Dan maar alles op alles zetten; zo'n kans kreeg hij nooit weer.

Hij haalde een groot knipmes te voorschijn en opende het. Daarna liet hij zich op zijn knieën vallen, wierp een snelle blik om zich heen en sneed toen met twee forse halen het bovenstuk van de pompoen eraf. Snel groef hij een kuil, schepte met twee handen de inhoud uit de geweldige vrucht en verborg die in het gat, dat hij vervolgens zorgvuldig dichtmaakte

Toen de pompoen leeg was, keek Pedro met voldoening naar het resultaat van zijn werk. Het had toch zijn voordelen als je klein van gestalte was, bedacht hij. Een flinke kerel had er niet in gekund, maar voor hem zou de ruimte van de pompoen voldoende zijn.

Hij plaatste het bovenstuk weer op de pompoen zoals het gezeten had, keek nog eens of er niets was dat hem kon verraden, en ging toen naar binnen.

Na het eten zocht hij Juanito op, die in de gevangenis als boekbinder werkte, van hem wist hij, in ruil voor wat tabak, een potje lijm los te krijgen.

De volgende ochtend ging hij zo vroeg mogelijk de tuin in. Kwart over acht was het en om half tien werd de auto verwacht, daar was hij achter gekomen.

Vol spanning onderzocht hij de pompoen. Gelukkig, er was niets bijzonders te zien aan de grote vrucht, zelfs niet, zoals Pedro had gevreesd, op de plaats waar hij was doorgesneden.

Hij lichtte de losse kap eraf en verborg zich in het binnenste van de geweldige kalebas. Veel ruimte had hij er niet, maar wanneer hij op zijn zij ging liggen en zijn knieën optrok, ging het net.

Met de lijm die Juanito hem had gegeven smeerde hij de rand van het afgesneden gedeelte in. Toen liet hij dat voorzichtig op de kalebas zakken en hield zich doodstil, uit angst alles te zullen bederven.

Hij haalde eens diep adem en strekte zijn armen . . .

Terwijl Pedro in het zoetig ruikende binnenste van de pompoen zat, scheen het hem toe alsof de tijd als een slak voortkroop. Hij dacht aan de twee mannen, die de pompoen zouden komen halen. Ze zouden de vrucht afsnijden en hem voorzichtig op de auto laden en dan zou het grote moment komen dat ze de poort uitreden, de vrije wereld in, waar iedereen kon gaan en staan waar hij wilde.

Pedro beet op zijn onderlip. Allemensen! Daar had hij nog niet eens aan gedacht: hoe zou hij straks wegkomen? Uit de pompoen kruipen was zo moeilijk niet. Het was een heel eind naar Ambalva en onderweg zou hij gelegenheid genoeg hebben om uit zijn schuilplaats te komen en van de auto te springen. Maar wat dan? Dan stond ie ergens op een verlaten weg zonder een centimo op zak en een paar uur later, als zijn verdwijning opgemerkt was, zouden ze met tientallen naar hem op zoek gaan.

Pedro dacht na, maar hij kwam niet tot een oplossing. Enfin, dacht hij, lukt het niet, dan hoef ik mezelf later tenminste niet te verwijten dat ik de kans voorbij heb laten gaan. Dat zou nog erger zijn.

Meer dan een uur zat hij in de pompoen te wachten. Zijn rug begon pijn te doen van de ongewone houding en de kleine voorraad lucht was al voor een groot deel opgebruikt.

Eindelijk hoorde hij het geluid van een auto, die over de binnenplaats reed en toen vlak bij hem stopte.

„Hier is het," klonk de stem van senor Pualquez. „We zullen Pedro er even bij halen. Tenslotte is het zijn werk geweest. Hela, Colajo, ga jij eens kijken waar Pedro uithangt."

Colajo slofte weg. Hij scheen zich niet te haasten, want tien minuten later was hij nog steeds niet terug.

„Waar blijft die luiwammes toch," mopperde senor Pualquez. „Gaan jullie maar aan de slag, mannen, dan moet ie maar zorgen dat ie op zijn post is. Ik zou er niet graag de schuld van zijn dat jullie te laat kwamen."

Pedro voelde hoe de kalebas werd opgetild. Enkele ogenblikken zweefde hij in de lucht, toen werd de reusachtige vrucht met een zachte bons op een laag stro gelegd.

„Nou, nou, die is behoorlijk zwaar," zei een stem

„Ja," antwoordde senor Pualquez, „zo'n exemplaar zul je van je leven geen tweede keer tegenkomen. Nou, goeie reis, mannen. Doe maar kalm aan."

„We zullen ermee rijden of ie van porselein was, senor," beloofde de stem. Toen sloeg de motor aan en even later hobbelde de wagen langzaam het terrein van de gevangenis af.

In zijn nauwe schuilplaats loosde Pedro een diepe zucht. Gelukkig, het ergste was achter de rug. Nu was het wachten nog slechts op een goede gelegenheid om onopgemerkt te verdwijnen.

Hij besloot voorlopig nog in de pompoen te blijven. Een stuk verder begon een gebied van woeste, eenzame heuvels en daar zou men hem zeker niet zo gemakkelijk vinden als op het vlakke land in de omtrek van de gevangenis.

Toen ze zowat een half uur onderweg waren en hij er juist over begon te denken om te voorschijn te komen, stopte de wagen plotseling.

De portieren van de cabine werden met een klap dichtgeslagen en de stem, die Pedro al eerder had gehoord, zei: „Wil je ook een slok, Sancho?"

„Graag," antwoordde een andere stem. Even was het stil, toen zei de tweede stem: „Moeten we niet opschieten, Jaime? Als we te laat komen zwaait er wat. Zo gemakkelijk is de gouverneur niet."

„We gaan niet naar de gouverneur," zei Jaime. „Tenminste ik niet. Wat jij doet, moet je zelf weten. Dacht je soms dat ik me nog langer laat beetnemen door iemand, die van mijn centen feesten geeft? Drie weken loon is hij me al schuldig en elke keer als ik bij de opzichter kom, word ik met een ander praatje afgescheept. Maar nu is het mijn beurt om de boel voor de gek te houden."

„Hoe dan?" vroeg Sancho.

„Door hem te smeren," verklaarde Jaime grinnikend. „Die auto verkoop ik wel ergens, dan heb ik mijn drie weken loon."

„En die pompoen dan?" wilde Sancho weten.

„O, die smijten we wel ergens in een ravijn," zei Jaime. „Reken maar dat me dat een mooie klap zal geven."

Pedro kromp in elkaar bij deze woorden. Hij begreep dat alleen snel handelen hem zou kunnen redden.

„Wéé!" riep hij plotseling met holle stem, „wee die mij aanraakt! Hij zal het uur betreuren, waarop hij geboren werd."

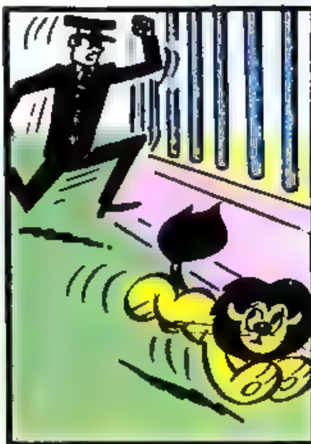
Sancho gaf een gil en begon te rennen zoals hij nog nooit van zijn leven gedaan had. Maar hij verloor het toch van Jaime, die bijna over zijn eigen voeten struikelde in zijn haast om weg te komen.

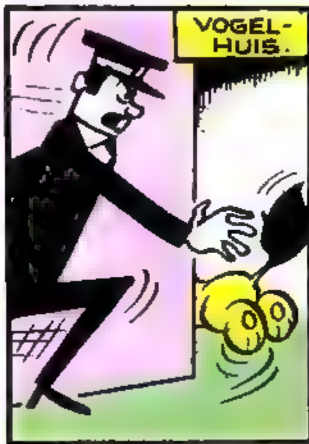
Intussen kroop Pedro uit de kalebas. Hij haalde eens diep adem en strekte zijn armen en benen, die stijf geworden waren van het lange zitten. Daarna nam hij achter het stuur van de auto plaats en gaf gas. Toen hij de vluchtelingen passeerde, stak hij zijn hoofd uit het raampje en grijnsde. „Buenas dias, goede reis, senores," zei hij vriendelijk. „Als jullie de gouverneur mocht ontmoeten, vergeet dan vooral niet hem van mij te groeten en zeg maar dat het mij spijt dat ik vanavond verhinderd ben!"

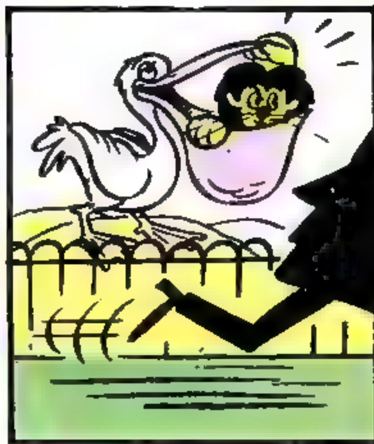
Na deze woorden drukte Pedro het gaspedaal zo diep mogelijk in en reed tevreden zingend in de richting van de grens.

LEO LEEP

AVONTUUR IN DE NATUUR

EEN WEZEL MOET OOK LEVEN

Zingend kwam de leeuwerik omlaag zetten, zoals hij ook zingend was opgestegen naar een hoogte waar hij als een kleine, fladderende stip scheen op te lossen in de warme lentelucht. Aan de stroom van parelende, pruttelende, jodelende, joelende toontjes en fluitjes kwam plotseling een einde, toen het vogeltje zich de laatste tien meter snel omlaag liet vallen. Daar stond hij kwiek op zijn bekende graspol; zijn korte kuif stak fier omhoog. Van hieruit kon hij juist zijn wijfje onderscheiden, dat met uitgespreide vlerken op het nest zat om de kleine, nog kale jongen te beschermen tegen de felle zonnestralen. Maar de zon was al ver over zijn hoogste stand en lang hield het vrouwtje het niet uit op haar nest. Vol ijver koerste zij naar de greppelrand, waar de droge modder krioelde van muggen, vliegen, spinnen en sprinkhaantjes. In een ommezien had zij een snavel vol en juist wilde ze zich terugreppen naar de jongen, toen het mannetje een heftige waarschuwing liet horen. Een wezel! Speels dartelde het watervlugge roofdiertje van pol tot pol. De leeuweriken gingen tekeer wat ze konden. Tierend zette het mannetje zich naast de wezel in het gras en probeerde hem weg te lokken van zijn pad, dat hem recht naar het nestje zou voeren. De wezel beschouwde het als een spelletje. Telkens deed hij een verraderlijk snelle sprong opzij, zodat het vogeltje verschrikt opvloog, maar altijd keerde hij terug op zijn oude koers. Totdat er plotseling een briesende stem zijn oren deed tuiten. „Ki-oewiet!" Een kievit was de leeuwerik te hulp gekomen. Zijn sterke wieken zwiepten door de lucht. Als dol veegde de dappere vogel over de wezel heen. Maar deze huppelde vrolijk door in de richting van het leeuweriksnest, zich niet bekommerend om al het lawaai.

Wat rook hij hier? Zijn houding veranderde als bij toverslag. Gretig stak hij zijn spitse snuit tussen het gras. Hij vond een holletje, een hoopje uitgegraven aarde lag ervoor. Als een slang gleed de wezel naar binnen. Het duurde lang. Daar was hij weer! De kievit schreeuwde schor, maar de wezel had ook nu geen zier belangstelling voor hem, want hij had een muis in de bek die hij in draf naar zijn jongen ging brengen. Opgelucht zagen de leeuweriken hem vertrekken.

Vragen staat vrij

VOOR DAMMERS

„Mag ik u vragen de volgende damkwestie op te lossen?" staat in een brief van Reinier Bok in IJmuiden. „Toen ik aan het dammen was met mijn broer Theo, zette ik mijn steen vóór zijn steen. Theo moest dus slaan, maar hij verzette een andere steen, en toen pakte ik zijn steen, waarmee hij had moeten slaan. Maar nu zei hij dat ik het niet mocht doen. Wie heeft nu gelijk, Theo of ik?"

Wie er gelijk heeft? Theo. Vroeger mocht je een steen wegnemen, als de tegenpartij vergeten had te slaan. Dat wegnemen noemde men „blazen". Maar dat is al jaren en jaren geleden afgeschaft. Tegenwoordig mag je twee dingen doen, als de tegenpartij vergeet te slaan; je mag het hem zeggen en dan móét hij slaan; of je zegt niets (misschien is dat voordeliger voor je) en je speelt gewoon verder.

KRAAI OF GEEN KRAAI?

Anky Tits in Assen heeft ons iets te vragen over kraaien. „We hebben een tamelijk grote, zwarte vogel met een grijze kop gezien," schrijft zij. „Mijn moeder zei dat het een kraai was, maar mijn tante antwoordde: „Nee, een kraai heeft toch geen grijze kop!" „Jawel," zei mijn moeder, „als een kraai oud wordt, krijgt hij een grijze kop." Zij konden het niet eens worden, en daarom vraag ik het u."

Het is niet zo moeilijk, Anky. Kraaien hebben altijd een zwarte kop, hoe jong of oud ze ook zijn. Behalve de torenkraai, die ook wel kauw genoemd wordt. Torenkraaien hebben een grijze kop met een zwart kruintje. De bewuste vogel zal dus een torenkraai geweest zijn.

MENS, ERGER JE NIET!

„Mijn nichtje Ida en ik speelden „Mens, erger je niet"," schrijft Lidy Morskate in Borne. „Ik had twee poppetjes op het bord en Ida drie. Toen ik zes gooide, zei Ida dat ik een nieuw poppetje moest opzetten. Om het spel niet zo lang te onderbreken zei ik toen maar: „Goed, we gaan verder. Toen gooide ik 'n vijf en ik wilde daarvoor een nieuw poppetje nemen. Ida zei toen: „Dat mag niet, je moet verder gaan met het poppetje dat je net hebt opgezet."

Ik was het er niet mee eens; wij hebben anderen gevraagd, wie van ons gelijk heeft, maar niemand wist het. Weet u het wél?"

Ja, dat weet Sjors wel. Wanneer je nog niet alle popjes op het bord hebt staan en je gooit 'n zes, dan moet je een nieuw popje in het eerste vakje zetten. Omdat je zes had gegooid, mocht je nog een beurt hebben. Toen gooide je 'n vijf; daarvoor mocht je geen nieuw popje nemen, maar je moest het popje gebruiken dat je net in het eerste vakje had gezet.

WIE PUZZELT ER MEE?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

	L	A	A	R	S	
S		P	A			V
T		A	R	M	O	E
O	O	R		E	S	T
L	A	T	E	R		E
P			R	E		R
	S	P	E	L	D	

Voorzetraadsel

STEMMEN
TWINKELEN
OVERGAAN
OPLETTEN
MOPPEREN
BRADEN
OPRUIMEN
OVERHALEN
TROOSTEN

De eerste letters vormen het woord STOOMBOOT

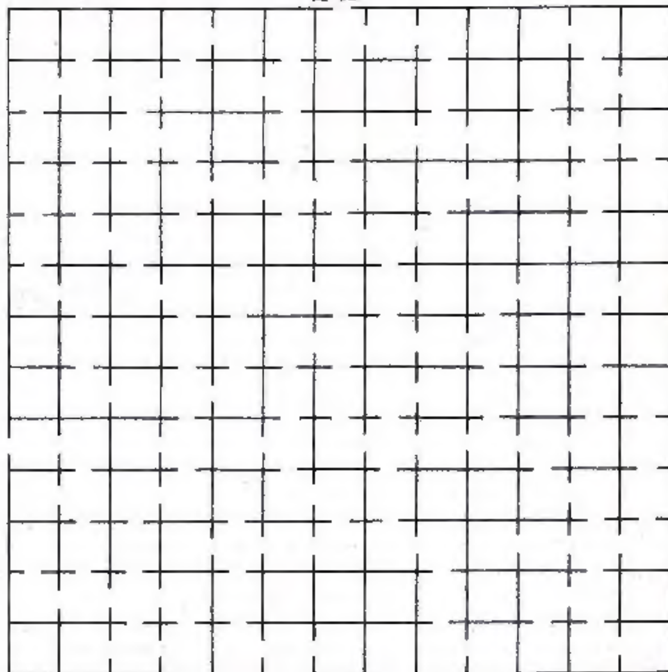
Spreekwoordpuzzel

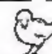
Eén bonte kraai maakt nog geen winter

DOOLHOFPUZZEL

In de tuin bij een boerderij is een doolhof. Hoewel moeder Kloek haar kuikens verboden heeft in de doolhof te gaan, zijn er toch drie zo ondeugend geweest. Ze gingen er eens een kijkje nemen en raakten elkaar natuurlijk kwijt. Toch hebben ze alle drie, na lang zoeken, wel een uitgang gevonden, maar nu durven ze niet meer terug! Op hun angstig gepiep komt moeder Kloek hard aanlopen. Wie kan de weg door de doolhof vinden, waarlangs de kloek moet gaan om alle drie de kuikens terug te brengen?

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

LASSIE HAD NIET MOETEN LEREN APPORTEREN, MARGA. ALS IK DE AFGESNOEIDE TAKKEN WEGLEG, KOMT HIJ ZE TERUGBRENGEN.

IK GA WEL MET HEM WANDELEN, VADER.

MARGA EN LASSIE GINGEN WANDELEN LANGS DE RIVIER. OPEENS ZAGEN ZIJ DAAR OP HET WATER...

NEE MAAR... LASSIE, KIJK EENS...

HELP, HELP, IK VERDRINK!

MARGA KEEK LANGS DE OEVER OF ER ERGENS EEN REDDINGSLIJN TE VINDEN WAS. LASSIE VOND HEM DADELIJK.

MET DE LIJN KUNNEN WE HEM MISSCHIEN NOG REDDEN, LASSIE. VLUG, VOORDAT HIJ TE VER AFDRIJFT.

MARGA GOOIDE DE REDDINGSLIJN, MAAR DOOR HAAR ZENUWACHTIGHEID MISTE ZE...

HET TOUW GLIPTE UIT HAAR HANDEN.

VLUG, LASSIE, HAAL DE LIJN. JIJ BENT DE ENIGE DIE NOG KAN HELPEN.

LASSIE BEGREEP MARGA ONMIDDELLIJK.

EN EVEN LATER ZWOM HIJ MET DE LIJN TUSSEN DE TANDEN TERUG NAAR DE OEVER, WAAR MARGA HEM OPWACHTTE.

GOED ZO, PRACHTIG GEDAAN, LASSIE.

OPNIEUW GOOIDE MARGA DE LIJN UIT EN EVEN LATER KON ZE DE JONGEN AAN WAL TREKKEN.

TREKKEN, LASSIE, NOG EVEN FLINK TREKKEN!

OP DE BOERDERIJ...

TOCH MAAR GOED DAT JE LASSIE HEBT LEREN APPORTEREN, MARGA.

DAT HEEFT MIJ GERED!

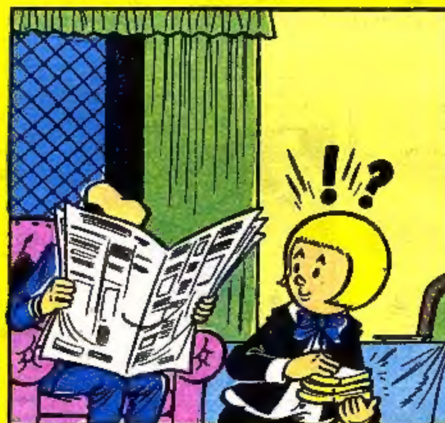

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.